

**Schiller Instituttets
internationale
videokonference den 13.-14.
november 2021.**

**Alle menneskehedens moralske
ressourcer skal samles:
Menneskeheden må være den
udødelige art!**

Se videokonferencen her på denne side.

Videokonference kan også ses bagefter.

Panel 1: Lørdag kl. 16 dansk tid:

***Can a Strategic Crisis Between the
Major Powers Be Avoided?***

Moderator: Dennis Speed (U.S.), The Schiller Institute

Johannes Brahms, *Von ewiger Liebe*, Op. 43 No. 1

Lisa Bryce, Soprano; Dura Jun, piano

**Helga Zepp-LaRouche, Founder and President of The Schiller
Institute**

Keynote Address: "A Terrible End or a New Paradigm?"

**Ms. Chen Xiaohan (China), Deputy Secretary General, The
Chinese People's Association for Peace and Disarmament (CPAPD)**

Topic: "Major Country Relations and Global Development"

Ambassador Anna Evstigneeva (Russia), Deputy Permanent Representative, the Russian Federation Mission to the UN

Topic: "Situation in Afghanistan after Foreign Troops Withdrawal"

Dr. Andrey Kortunov (Russia), Director General, Russian International Affairs Council (RIAC)

Topic: "Is There a Pathway for an Improved Relationship Between the U.S. and Russia?"

Question and Answer Session

Part 2 of Panel 1

Col. Richard H. Black (ret.) (U.S.), former State Senator; former Chief of the Army Criminal Law Division, Office of the Judge Advocate General, The Pentagon

Topic: "U.S.-China Relations: Potential for War Avoidance and Cooperation"

Dr. George Koo (U.S.), Chairman, Burlingame Foundation; Retired international business consultant

Topic: "The Survival of Our World Depends on Whether the U.S. and China Can Get Along"

Kirk Wiebe (U.S.), Senior Analyst (Ret.), U.S. National Security Agency (NSA), member, Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS)

Topic: "Доброе бра́йство – лучшее бога́ство –Brotherhood is the Best Wealth"

Question and Answer Session to include discussants:

Madison Tang (U.S.), CODEPINK,

Dr. Nikolay Megits (U.S.), President of Institute of Eastern Europe and Central Asia

Earl Rasmussen (U.S.), The Eurasia Center

Panel 2: Lørdag kl. 20 dansk tid: The Science of Physical Economy

Moderator: Claudio Celani (Italy), *Executive Intelligence Review*

Felix Mendelssohn: *Elijah, No. 14- Lord God of Abraham, Isaac and Israel*

Kevin Thompson, Bass; **Dura Jun**, piano

Paul Gallagher (U.S.), Co-Editor, *Executive Intelligence Review*

Keynote Address: "Stopping Today's Hyperinflationary Policies"

Pino Arlacchi (Italy), Sociology Professor at Sassari University, Former Executive Director of the UN Office for Drug Control and Crime Prevention, and former European Parliament Rapporteur on Afghanistan

Topic: "Avoiding the Coming Catastrophe in Afghanistan"

Mrs. Amna Malik (Pakistan), president, Center of Pakistan and International Relations (COPAIR)

Topic: "Socioeconomic Conditions in Afghanistan and the Role of Global Community"

Dr. Shah Mehrabi (Afghanistan), Member of Board of Governors of Central Bank of Afghanistan and Chairman of Audit Committee
Topic: "How to Avoid a Collapsing Economy and Humanitarian Crisis in Afghanistan"

Question and Answer Session with discussants:

Helga Zepp-LaRouche (Germany), Founder and President, The Schiller Institute

Prof. Zaher Wahab (Afghanistan), Former Advisor to the Afghanistan Minister of Higher Education, and

Iliad Alexander Terra, (U.S.) Founder and President, Council on Global Relations

Part 2 of Panel 2

Dennis Small (U.S.), Ibero-American Director, *Executive Intelligence Review*

Topic: "A Strategy for Destroying Dope, Inc. in the 21st Century"

Billy Anders Estimé (Haiti), Co-Founder Cafe Diplo Haiti

Topic: "Make the Schiller Institute Plan to Develop Haiti Known Everywhere"

Domingo Reyes (Dominican Republic), former professor of Economics, Masters Degree in Higher Education

Topic: "Infrastructure and Education: Key to Developing Haiti and the Dominican Republic"

Dr. Joycelyn Elders (U.S.), former United States Surgeon General

Topic: "The Urgent Need for a World Health System – Not To Care is Unforgivable"

Eric Walcott – Director, Strategic Partnerships at Institute of Caribbean Studies, Washington, D.C

Topic : "Haiti and Afghanistan: Needed Lessons for Nation Building, Not Chaos"

Major General (Ret) Carroll D. Childers (U.S.) former Commanding General of the only light division in the National Guard Reserve Components for VA, MD, MA, CT and NJ

Topic: "The Potential of U.S. Reserve Army Units To Aid in Economic Reconstruction in the U.S. and Around the World"

Dr. Walter Faggett (US.), Former Chief Medical Officer, Washington D.C. Dept of Health, co-chair D.C. Ward 8 Health Council

Topic: "Community Healthcare Workers in DC– Now A Model for the World"

Dr. Khadijah Lang (U.S.), Chairman, National Medical

Association (NMA) Council on International Affairs; President, Golden State Medical Association

Topic: "The Committee's Mozambique Project – Model for What Can Be Done on a Global Scale"

Dr. Ernest Johnson (U.S.) , President Emeritus Louisiana NAACP, attorney, professor of law Southern University Law Center, Baton Rouge, LA

Topic: "Healthcare is a Basic Human Right, Not a Privilege"

Robert Baker (U.S.), Schiller Institute Agriculture Advisor

Topic: Live Report from Convention of The Kansas Cattlemen's Association

Alf Schmidt (Germany), Independent farmer, Leader of Farmers Demonstrations in Berlin

Jhonny Estor (Haiti), Founder, "Renaissance Haiti"

Topic: "Greetings to The Schiller Institute & Distinguished Guests"

Question and Answer Session – to include discussant:

Richard Freeman, (U.S.), *Executive Intelligence Review* and co-author of Schiller Institute Plan to Develop Haiti.

Panel 3: Søndag kl. 16 dansk tid: There Are No Limits to Growth in the Universe

There Are Not Limits to Growth in the Universe from Schiller Institute on Vimeo.

Moderator: Megan Dobrodt, president, The Schiller Institute (U.S.)

Ludwig van Beethoven: *Abendlied unter'm gestirnten Himmel*, WoO 150

John Sigerson, Tenor; **Dura Jun**, piano

Jason Ross (U.S.), Science Liaison, The Schiller Institute

Topic: "The LaRouche Movement's Role in Defeating Malthusianism"

Dr. Augustinus Berkhout (Netherlands), Emeritus Professor of Geophysics, Delft University of Technology, Member of the Royal Netherlands Academy of Arts and Science

Topic: "Message to the Young People at COP26"

Prof. Sergey Pulinets (Russia), Space Research Institute, Moscow, Russia; Russian Academy of Sciences

Topic: "Earthquake Forecasting at the Frontiers of Science"

Prof. Carl Otto Weiss, PhD (Germany), Director and Professor (former), German Principal Institute of Metrology, Braunschweig, Germany,

Topic: "On Sustainability"

Dr. Kelvin Kemm (South Africa), nuclear physicist, former Chairman, South African Nuclear Energy Corporation

Topic: "A COP26 Post-Mortem: End Eco-Colonialism Through Climate Truth"

State Senator Mike Thompson (U.S.-Kansas), Kansas State Senate, Chairman, Senate Utilities Committee

Topic: "Stop the Weaponization of Science"

Prof. Franco Battaglia (Italy), Professor of Physical Chemistry, Univ. of Modena; Member of the Initiating Committee of the Petition on Anthropogenic Global Warming of June 2019

Topic: "Nobel Winners' Climate Models are Wrong"

Question and Answer Session

Panel 4: Søndag kl. 20 dansk tid: The Beauty of True Human Culture

Moderator: Diane Sare (U.S.), The Schiller Institute

Traditional Spiritual, arr. **Moses Hogan**: *He's Got the Whole World in His Hands*

Linda Childs, Alto; **Dura Jun**, piano

Ludwig van Beethoven: *Agnus Dei from Missa Solemnis, Opus 123*
Schiller Institute NYC Chorus

Jacques Cheminade (France), President, Solidarité et Progrès
Keynote Address: "Squid Game and Other Things to Come"

Xu Wang (China), Executive Dean of Boao Culture and Creativity institute, "On the Aesthetic Education in China"

Prof. Zaher Wahab (Afghanistan), Professor Emeritus of Education; Former Advisor to the Afghanistan Minister of Higher Education

Topic: "Education: Race Against Time"

Denise Rainey (U.S.), retired educator and principal, Rochester, N.Y.

Topic: "The Chinese Commitment to Education as Observed by an American Teacher"

Prof. Ole Doering, PhD (Germany), Sinologist and Philosopher

Topic: "On Education"

Diane Sare (U.S.), Founder, Schiller Institute NYC Chorus

Helga Zepp-LaRouche (Germany), Founder and President of The Schiller Institute

Question and Answer Session

Invitation:

Efter Præsident Richard Nixons opløsning af Bretton Woods-systemet den 15. august 1971 advarede den afdøde statsmand og økonom, Lyndon LaRouche, om, at fortsættelsen på den samme monetaristiske politiks vej uundgåeligt ville føre til faren for en ny depression, ny fascisme og en ny verdenskrig – som denne gang ville være en atomkrig – medmindre en retfærdig, ny økonomisk verdensorden ville blive dannet.

Nu, 50 år senere, er vi på præcis det punkt, som LaRouches fremsynede forudsigelse havde advaret om. Tegnene på finanssystemets hyperinflationære eksplosion er tydelige i eksplosionen i energi- og fødevarerpriser, og selv ledende embedsmænd, såsom Raphael Bostic, præsidenten for den Føderale Centralbank i Atlanta, har så sent som den 12. oktober erklæret, at inflationen ikke er »midlertidig«, som nogle har påstået. Finansoligarkiet, der er klar over, at dets spekulative system er færdigt, forsøger, med en sidste gigantisk anstrengelse, at forlænge det skøre kasinospil blot én runde til, gennem bedraget kaldet "Den store Nulstilling". Oligarkiet håber på at skabe en ny, sidste boble ved »at skifte billionerne« til de grønne teknologier, som indebærer at stille uret tilbage til det udviklingsniveau, der eksisterede før den industrielle revolution. Med det niveau af energigennemstrømningstæthed pålagt en CO2-fri økonomi, ville befolkningstætheden også falde stejlt til disse førindustrielle niveauer – hvilket er det, som de rent faktisk ønsker.

Formen er anderledes, indholdet er det samme: Det er Hjalmar Schachts fascistiske politik. Det er fra dette forstyrrede synspunkt, at de (hovedsageligt asiatiske) lande, som skyder i vejret, bliver kaldt »rivaler«, »modstandere« og »fjender«. Og det er der faren for en ny verdenskrig opstår.

Heldigvis udvikles alternativet for en retfærdig, ny økonomisk verdensorden allerede. Kinas Bælte- og Vejinitiativ (BVI) er allerede blevet til samlingspunkt for omkring 150 nationer, alle besluttet på at følge den kinesiske model, som overvinder

fattigdom og underudvikling gennem hjælp fra videnskabelig og teknologisk fremskridt. Denne politik er i høj grad i overensstemmelse med Lyndon LaRouches og hans bevægelses vision, som han iværksatte i 1970'erne, hvor han udarbejdede konkrete udviklingsplaner for Afrika, Sydamerika, Asien og USA. Disse udviklingsplaner blev fremsat og udgivet af Schiller Instituttet i begyndelsen af 1991, først i form af Den eurasiske Landbro og derefter i studiet »Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« i 2014.

Det er mere presserende end nogensinde at bringe politik tilbage til naturvidenskabens og den klassiske kulturs grundlag. Fundamentet for et nyt paradigme i internationale relationer vil blive skabt, hvis det baseres på en dialog mellem menneskehedens bedste kulturelle traditioner. Disse områder vil blive diskuteret i fire paneler.

Første panel: Lørdag den 13. november kl. 16:00

»Kan en strategisk krise mellem stormagterne undgås?«

Dette panel vil tage følgende op:

- Konflikten mellem USA og Kina, AUKUS, Taiwan
- Amerikansk-russiske relationer
- LaRouches begreb om »firemagtsaftalen« (USA, Kina, Rusland og Indien)
- Et nyt paradigme i internationale relationer

Andet panel: Lørdag den 13. november kl. 20:00

»Videnskaben bag fysisk økonomi«

Panelet vil tage følgende op:

- Bevæggrundene bag Den stor Nulstilling
- Hjalmar Schacht i dag

- Afghanistan og Haiti som vendepunkter
- Den globale rolle af Londons »A/S Narkotika«
- Nødvendigheden af et globalt sundhedssystem

Tredje panel: Søndag den 14. november kl. 16:00

»Der er ingen grænser for vækst i universet«

Dette panel vil tage følgende op:

- Videnskaben bag klimaforandringer
- Revolutionen udløst gennem en fusionsbaseret økonomi
- Menneskeheden bliver voksen: i rummet!

Fjerde panel: søndag den 14. november kl. 20:00

»Det smukke ved en sand, menneskelig kultur«

Dette panel vil tage følgende op:

- Hvad er mest ødelæggende? Squid-spillet eller stoffer?
- Afkriminalisering af stoffer og Den nye Opiumkrig
- Hvorfor Kina vinder den »systemiske konkurrence« med »Vesten«
- Æstetisk uddannelse
- Dialog blandt klassiske kulturer

Vi byder spørgsmål velkommen i løbet af konferencen.

Send dem til [**questions@schillerinstitute.org**](mailto:questions@schillerinstitute.org)

Tilmeld dig her for at modtage talerlisten opdateringer og et link sendt til din e-mail.

Ellers kan du også se den her, både live eller bagefter.

Udtalelse fra Den kinesiske Ambassade til Schiller Institutts Afghanistan seminar den 11. oktober 2021

Som en tæt nabo til Afghanistan har Kina altid respekteret dets suverænitet, uafhængighed og territoriale integritet; holdt sig til ikke-indblanding i dets indre anliggender og ført en venlig politik over for alle afghanere. Vi håber, at Taleban vil opbygge en bredt funderet og inkluderende politisk struktur, føre en moderat og forsigtig indenrigs- og udenrigspolitik, beskytte kvinders og børns rettigheder, resolut bekæmpe terrorgrupper og udvikle venskabelige og samarbejdsrelationer med sine naboer og andre lande. Vi håber inderligt, at Afghanistan kan finde en udviklingsvej, der passer til landets nationale forhold. For at imødekomme det afghanske folks umiddelbare behov har Kina meddelt, at landet vil levere forsyninger til en værdi af 200 millioner RMB til Afghanistan, inklusive 3 millioner doser af COVID-19-vacciner. Når sikkerheden og andre forhold tillader det, er Kina villig til at hjælpe Afghanistan med at bygge projekter, der vil hjælpe med at forbedre levevilkårene, og vil gøre sit bedste for at støtte Afghanistan i dets fredelige genopbygning og økonomiske udvikling.

Vi opfordrer det internationale samfund til at spille en konstruktiv rolle i Afghanistans fredelige genopbygning på grundlaget af respekt for Afghanistans suverænitet, uafhængighed og territoriale integritet, respekt for det afghanske folks vilje og overholdelse af det af afghansk ledede og afghansk tilegnede princip. Vi har brug for mere

dialog og for at give flere råd til den nye myndighed i Afghanistan uden nogen fordomme eller forudfattede idéer, og vi bør ikke skabe vanskeligheder for dem. Humanitær bistand er yderst presserende. Økonomiske sanktioner må stoppe. Ensidige sanktioner eller restriktioner mod Afghanistan bør ophæves. Landets valutareserver er nationale aktiver, der ikke bør bruges som et forhandlingskort til at lægge politisk pres på Afghanistan.

Den bratte forandring i Afghanistan minder os endnu engang om, at militær intervention og magtpolitik ikke har folkelig opbakning, og at udenlandske modeller og den såkaldte demokratiske transformation ikke er holdbare. Hvad relevante lande har gjort i Afghanistan i løbet af de sidste 20 år, er endt i fiasko. De bør seriøst reflektere over det og rette fejl rettidigt, i stedet for at gå væk fra problemerne forårsaget af deres egen ageren, og overlade dem til Afghanistan og andre lande i regionen. Når alt kommer til alt, bærer de det uomgængelige politiske, sikkerhedsmæssige, økonomiske og humanitære ansvar for Afghanistan, og er mere forpligtet end andre lande til at hjælpe Afghanistan med at opretholde stabilitet, forhindre kaos og begive sig ud på vejen til fred og genopbygning. De bør oprigtigt honorere deres forpligtelse til det afghanske folk og tage konkrete skridt for at deltage i det internationale samfunds bistandsindsats i Afghanistan.

Pino Arlaachi: En succesfuld strategi til at udrydde

opiumproduktionen Afghanistan

i

Del 1:

Mange tak til Schiller Instituttet for indbydelsen, som jeg accepterede med entusiasme, for at tale om spørgsmålet som jeg har haft med at gøre i et par forskellige roller. I første ombæring fordi Afghanistan er hovedproducenten af narkotikaafgrøder i verden, producent af størstedelen af opium og heroin, som indtages i Vesteuropa, og min rolle på det tidspunkt, som administrerende direktør for FN's Agentur for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse, og dernæst, som et medlem af Europa-Parlamentet, havde med Afghanistan at gøre, som ophavsmand til den Europæiske Unions strategi for Afghanistan. Det er en rapport, som stort set er blevet godkendt af Europa-Parlamentet i 2010, og derefter ignoreret af den Europæiske Kommission i de efterfølgende år.

Så, Afghanistan har et sted i mit hjerte, ikke blot som en studerende i politiske spørgsmål og en sociolog, men også som et land der har rigeligt af betydning og symboler for os alle i Europa og i resten af verden.

Sidste sommer – vi havde bevis derpå – syntes spørgsmålet om Afghanistan at blive den højeste prioritet i verden; [og] blot to måneder senere, et fuldstændigt kollaps i interessen omkring Afghanistan og alt relateret til det. Jeg er forbløffet, disse dage, over det drastiske skifte i interessen for den finansielle og offentlige mening, både politisk og i medierne, om Afghanistan. Så snart den sidste amerikanske soldat forlod landet, efter næsten alle vestlige personer var evakuerede ud af landet, faldt et tæppe af stilhed pludselig ned over Afghanistan. I de sidste to uger læste jeg i de italienske aviser blot én artikel om Afghanistan. Der er ingen, som synes at være særligt interesseret i spørgsmålet.

Og dette er desværre bekræftelsen af en attitude, som vi i den vestlige verden har, om hvad som helst der ikke passer ind i vores syn på verden. Som Hussein [Askary] lige sagde: Der er et komplet, nyt paradigme i verdensordenen og i politiske anliggender, som nu bliver mere og mere tydeligt fra dag til dag. Men dette paradigme startede ikke med krisen i Afghanistan. Det begyndte for flere årtier siden, og hvad der sker nu er bare, at vi bliver klar over denne nye sammensætning af verden.

Min plan tilintetgjorde valmueproduktionen

Min interesse i Afghanistan handlede om kontrol af narkotika, og da jeg fik min position i toppen af FN, mente jeg, at det var en mulighed for at omsætte det til praksis, som jeg som student havde udarbejdet flere år tidligere: Det faktum, at problemet med hårde stoffer, både heroin og kokain, som indtages i Vesten, har sit ophav i det land, som producerer stofferne. Ikke kun fra et fysisk – det er klart, at disse er naturlige stoffer, som er produceret et andet sted, ikke i Europa – men også fra et økonomisk og socialt standpunkt.

Så den bedste strategi var ikke at angribe problemet her, i den sidste fase af narkotikahandlen. Den bedste måde var at gå til kilden af én økonomisk grund: Det faktum, at opiumproblemet, ved kilden, er meget lille, i økonomisk forstand. Opiumspørgsmålet, heroinspørgsmålet, stofmisbrug bliver et stort problem i slutningen af kæden. Hvad der altid har forbløffet mig om tallene for heroinproduktionen i Afghanistan, [er]: 10 kg opium omsættes til 1 kg heroin: 1 kg opiumvalmuer i Afghanistan koster ikke mere end 10 eller 20 dollars. Kiloprisen for heroin i Afghanistan, ved gårdsporten, bliver ikke solgt for mere end 100, 200, 300 dollars. 1 kg heroin her, i København, koster omkring 40.000, 50.000, 60.000 dollars. Så strategisk set gav det langt større mening at gribe ind ved kilden.

Gårdsproduktionen af opiumvalmuer i Afghanistan, da jeg begyndte at beskæftige mig med landet, var omkring 100 millioner dollars om året. Sidste år, i 2020, var det 250 millioner dollars, den samlede produktion af opiumvalmuer i Afghanistan. Det er 90% af verdens opium: Så 250 millioner dollars bliver til 15 milliarder dollars her i Europa og næsten det tilsvarende i USA.

Jeg var ikke den første, som tænkte tanken, at vi kunne gribe drastisk ind med en meget lille mængde resurser, ved kilden, og blot tilintetgøre produktionen af opiumvalmuer, og forsyne de afghanske landmænd med et reelt alternativ i form af andre slags afgrøder; eller vi videreudviklede konceptet. Vi talte ikke længere blot om simpel udskiftning med andre afgrøder, [men] om integreret, økonomisk udvikling.

Jeg udviklede planen, hvormed opiumvalmuer i Afghanistan kunne udryddes i løbet af 10 år – dette var i året 1997. Planen var enkel; den kostede 100 millioner dollars – 20 millioner om året i fem år for at tilintetgøre produktion – 20% hvert år – og så 5 år til for at konsolidere resultatet. Jeg præsenterede denne plan i Wien til alle medlemslande, særligt Danmark og Sverige: De var de eneste lande, som øjeblikkeligt lovede at bidrage 10% af tallet, som blot stolede på den plan, som vi præsenterede dem for. Men jeg fik en solid tilslutning af alle medlemslande, og *sågar* amerikanerne, som på det tidspunkt var på meget god fod med Taliban.

Taliban havde det år grundlæggende set kontrol over 80% af landet. De var Afghanistans regering. Og selv især USA fortalte mig: »Grønt lys; tag derhen. Dette er et land, som vi ikke er særligt interesserede i længere, så europæerne kan arbejde der. Vi vil støtte dig, programmet og alt« – selv hvis de aldrig troede på udskiftningen af afgrøder.

De eneste lande der troede på udskiftningen af afgrøder var de nordeuropæiske lande – de skandinaviske lande – og Italien og

Tyskland. De støttede op om idéen. Mange andre lande støttede den aldrig, enten fordi de ikke forstod idéen, eller fordi amerikanerne altid støttede idéen om at ødelægge opdyrkelsen ved at afbrænde afgrøderne, og de var altid meget skeptiske overfor alle andre alternativer.

Så jeg overbeviste hele tiden amerikanerne, i løbet af Clinton-administrationen, at de i det mindste skulle se på resultaterne af dette program og så tage den derfra. Så de modsatte sig det ikke. Vi taler om et tidspunkt med en unipolær verden; på det tidspunkt var det virkelig kun USA, som var den eneste supermagt på verdensscenen, så man kunne aldrig gøre noget i FN uden deres godkendelse.

Jeg tog til Afghanistan, hvor FN havde en ret stor intervention; ikke kun humanitære programmer, men også mit program, hvilket var et mellemstort program i familien af FN-programmer. [Vi] havde en betragtelig pengesum, særligt havde vi et par hundrede personer, som lavede en optegnelse over produktionen af opiumvalmuer i Afghanistan. Hvert år lavede vi en lokal analyse [i modsætning til én satellitbaseret analyse], provins efter provins, område efter område, af al opiumproduktion.

Forhandlingen med Taliban

Med denne godkendelse tog jeg så til Afghanistan. Og jeg mødte den tids Taliban-ledere. Talibans statsminister på det tidspunkt kom til mødet. Ved begyndelsen af mødet fortalte han mig: »Du ønsker at udrydde produktionen af opiumvalmuer i Afghanistan på 10 år? Hvorfor vil du vente 10 år? Du kan give os de 250 millioner dollars, og vi vil gøre det på et år«.

Jeg afbrød forhandlingerne for at konsultere med mine folk, fordi dette var en stor ting. Og så sagde jeg til ham:

»Nej, det er ikke muligt. For det første har jeg ikke 250

millioner dollars, og jeg bliver nødt til at spørge donorerne for at kunne gøre det. Donorer vil ikke engang give mig blot 1 dollar, på grund af jeres omdømme hvad kvinders rettigheder og narkotikaspørgsmålet angår. I har ikke troværdighed overhovedet på den internationale arena.

Så først må I gå i gang, vis at I er troværdige, og så kan jeg fortælle jer, at jeg vil gøre alt hvad der er i FN's magt for at støtte jer i dette spørgsmål om at finde alternativer for bønderne. Man skal jo selvfølgelig ikke bruge tvang eller vold mod bønderne, og så videre.«

De fortalte mig, ja, de kunne ikke lide svaret...

»Men for det første,« sagde jeg til dem, »bliver I nødt til at forbyde opiumopdyrkelse, fordi det har I aldrig gjort«. De legede med *Koranens* fortolkning af »rusmidler«. Det var ikke klart, ifølge dem, om Koranen, med »rusmidler«, hvilket er alkohol og så videre, også inkluderede opium.

Så vi inddrog nogle store, religiøse eksperter fra deres side, Sunni-eksperter i *Koranen*, som fastslog – vi betalte også studiet udført af disse eksperter – at opium var et »rusmiddel«. Og de lavede et forbud mod opiumvalmuer; vi skrev den faktiske lov, og så begyndte de virkelig at sige, at de ville håndhæve den.

Ved det samme møde besluttede vi så – statsministeren havde taget afsked – og guvernøren for Kandahar blev tilbage, og vi forhandlede os til et slags eksperiment i Kandahar-regionen. De ville tilintetgøre opiumvalmuer i Kandahar-regionen, og vi ville genåbne en hel fabrik, som var ude af drift der, hvilket ville skabe arbejdspladser for 2.000 personer, herunder kvinder. Det var blevet bygget af et tysk firmaer for årtier siden og var blevet efterladt. Men efterladt i god stand. Det krævede blot at blive forsynet med strøm. Vi udførte eksperimentet, og fabrikken fungerede.

Så dette var vores forslag: tilintetgørelsen af opiumvalmuer i

Kandahar-regionen og genåbningen af en fabrik og arbejdspladser for folk, herunder kvinder.

På dette tidspunkt var der forhandlinger internt i Taliban, fordi de umiddelbart havde sagt »nej«. De sagde, »Okay, farvel«. Så sagde jeg, at jeg godt ville lave en udtalelse: »I nægtede at genåbne en fabrik, som ville skabe mere end 1.000 arbejdspladser, på grund af spørgsmålet om kvinder, som ikke ville [blive tilladt at] arbejde i fabrikken«. På det tidspunkt konsulterede guvernøren med den øverste leder af Taliban, mullah Mohammed Omar, som boede blot et par kilometer væk, og ved historiens ende sagde de, »ja, kvinder kan arbejde i fabrikken, men i en afskilt del af fabrikken«. Okay, intet problem, men de kunne arbejde i fabrikken, som alle andre.

De begyndte at omsætte aftalen. På et vist tidspunkt stoppede aftalen. Vi var begyndt at arbejde på fabrikken. De sagde: »Nej, nej, I må stoppe fabrikken, fordi vi har solgt den fabrik til en forretningsmand, en udenlandsk forretningsmand, som var en vis mand, der kom fra Saudi-Arabien, ved navn Osama bin Laden, der boede blot en landsby længere væk fra mullah Omar i Kandahar på det tidspunkt. Vi taler om november 1997.

Og da jeg tog hjem fortalte jeg amerikanerne alting. Jeg havde et møde med alle programmets donorer, og de sagde på den tid, hvad jeg siger til jer nu, inklusive om bin Laden. Så ingen kan sige, at de ikke kendte til bin Laden og alle de andre.

I hvert fald, så begyndte der at være meget usikker adfærd fra deres [Talibans] side de efterfølgende år, men vi blev ved med at tilskynde dem, bibeholdt altid en grad af forhandling. Jeg mødtes med dem i Kandahar; jeg mødtes med dem i Pakistan, hvor de har et vigtigt kontor; og de havde også et andet meget vigtigt kontor i New York, hvor de havde med alle lande at gøre, et kontor med to personer, en mand og en kvinde – en kvinde, som ankom i blå jeans, en Taliban-kvinde; jeg spurgte hende: »Hvordan kan du gøre dette? Hvis jeg tager et billede af dig her og nu, og sender det til Afghanistan, hvad ville

der ske med dig?» Hun sagde: »Intet. Jeg er her med fuld tilladelse af regeringen, de ved det udmærket. Jeg er en diplomat, og jeg er bemyndiget til at tale med dig og en hvilken som helst anden, og til at klæde mig på denne måde«. Nå, nå.

Del 2:

Nul opiumproduktion

Altså, de begyndte at blive usikre. I nogle områder samarbejdede de med os og modvirkede opdyrkning; donorerne blev temmelig skuffet og trak deres støtte til programmet tilbage. Men jeg fortsatte med at arbejde med programmet; donorer støttede vores begrænsede program for dele af Afghanistan, og støttede andre dele af vores program, men mistede entusiasmen for spørgsmålet indtil sommeren 2001: I sommeren i 2001 var der ingen opiumproduktion i Afghanistan, fordi de under pres fra os, og også fordi de ønskede at genvinde tilliden, som de havde mistet fra os, på grund af deres usikkerhed i de efterfølgende år; jeg krævede også, at FN's Sikkerhedsråd indførte nogle sanktioner mod dem og så videre. Men vi mistede aldrig, aldrig forbindelsen med dem. Vi havde altid et positivt forhandlingsforhold, også på mange andre områder, hvilket jeg ikke ønsker at sige for mange detaljer om.

Nå men, udfaldet var: Nul produktion i Afghanistan. Vi kunne ikke tro vores egne øjne – der var ingen produktion, nul! Fordi de havde forbudt dyrkning i september/oktober, og der var ingen produktion af opiumvalmuer i landet. Så vi påviste, at det er muligt ikke at producere opium i Afghanistan.

Året 2001, sommeren: 11. september, samme år. USA's oktoberinvasion af Afghanistan med fuld støtte af det internationale samfund. Vi gav USA fuldt råderum i tiden efter hændelserne omkring 11. september. De invaderede landet og vi

håbende at de ville konsolidere resultatet på vores side, som havde med narkotikabekæmpelse at gøre.

Jeg talte med alle embedsmændene i det amerikanske udenrigsministerium, som var ansvarlige for narkotikaspørgsmålet. De fortalte mig, »Jo, jo, jo, vi vil fortælle alle vores militærfolk, at vi fik dette kæmpe resultat, også takket være din intervention«, og alle de andre. »Du kan være sikker på, at dette resultat vil blive opfulgt de i kommende år.«

Nå, hvad der skete, var præcis det modsatte. Toppen af det amerikanske lederskab, begyndende med forsvarsminister [Donald] Rumsfeld, tog til Afghanistan, og han lavede personligt en række aftaler med de førende krigsherrer i Afghanistan, Talibans fjender, lederne af den Nordlige Alliance, angående kampen mod terrorisme, som hovedsageligt ikke var en alliance eller et produkt heraf; til gengæld – ikke skrevet ned og så videre – men de tilsidesatte spørgsmålet om narkotika, og gav *i praksis* grønt lys for dyrkning, således at [valmuedyrkning] skød i vejret til enorme niveauer året efter.

Ved slutningen af dette år havde vi, gennem data som russisk efterretning gav os, opdaget en hel række af heroinlagre på grænsen mellem Tadsjikistan og Afghanistan. Fyrre heroinlagre, 100 tons heroin i alt. 100 tons heroin er Europas samlede efterspørgsel for et år. Så smuglerne byggede denne række af lagerbygninger, hvor de oplagrede kæmpestore mængder af heroin. Vi havde billedet af disse lagre, og jeg gik til FN's Sikkerhedsråd og opfordrede til en intervention.

USA, Sikkerhedsrådet og EU triller tommelfingre

Først talte jeg selvfølgelig med amerikanerne og med andre, Sikkerhedsrådets fem permanente medlemmer. Amerikanerne var ekstremt flove; de havde et stort møde med alle de

amerikanske agenturer som var involverede, og konklusionen var, at de ville være neutrale. De kunne ikke bekræfte eller støtte vores intervention i ødelæggelsen af disse laboratorier, og de ville ikke modsætte sig den. Grunden var meget simpel, fortalte en højtstående embedsmand fra udenrigsministeriet mig. [Udenrigsminister Madeleine] Albright. Grunden var, at de ikke kunne indrømme, at de ikke havde opdaget det; at vi gjorde det.

Hvis vi går til Kongressen og siger, at dit agentur, som har et budget på 70 millioner dollars, gjorde dette, vil de øjeblikkeligt kræve, at vi og alle andre nedlægges, fordi vi har givet flere milliarder ud på efterretninger om alting. »Hvor meget betalte I for dette?« Jeg fortalte, at det var russiske efterretninger, som havde givet os de data, og de spurgte: »Hvor meget betalte I?« Jeg fortalte dem, »Omkring 200.000 dollars«. »Hvis jeg går derhen [til den amerikanske kongres] og siger at I, FN, med [blot] 200.000 dollars gjorde dette, og at vi ikke havde nogen idé om det, så er der så mange mennesker, som vil miste deres arbejde«. I sidste ende var neutralitet resultatet.

Jeg gik til FN's Sikkerhedsråd med informationerne, med kortene. Vi viste dem kortene med laboratorierne og så videre, og vi havde flere muligheder hvad handling angik. Det mest enkle var en meget simpel intervention, at ødelægge det – russerne havde på det tidspunkt 10.000 personer på grænsen til Tadsjikistan. De kunne gøre dette med [nærmest] intet, med en ekstremt lille... vi havde mangel på alting på det tidspunkt. Vi kunne finansiere – med en meget lille sum; jeg kunne også gøre det med mine personlige midler, som direktør for programmet.

Vi ville gøre det øjeblikkeligt som aftalt. Men selvfølgelig kræver det et mandat fra Sikkerhedsrådet. Mandatet blev aldrig givet, på grund af briternes direkte opposition. Storbritannien, først fortalte de mig, at de synes at jeg ikke engang skulle tale om det. Da jeg fortalte dem, at jeg arbejdede for FN, og ikke for den engelske dronning, sagde

de: »Det vil du få betalt«. Og jeg betalte senere. Men Sikkerhedsrådet lyttede gennem hele denne diskussion, og Storbritannien nedlagde veto mod at fortsætte diskussionen, og alt døde på denne måde.

Hvad vi påviste

Bare lige for at afslutte historien om hvad vi påviste.

Vi beviste, at man med et minimum af investeringer af ressourcer gennem en tæt forhandling med Taliban kan få disse resultater. Vi kunne få disse resultater igen, og det er det som jeg lige har forslået mit land at gøre. Jeg skrev til hr. [Mario] Draghi, statsministeren, og sagde at EU, og Italien i særdeleshed, skulle begynde med at foreslå Taliban at gentage, hvad de gjorde i sommeren 2001.

At finansiere et alternativt udviklingsprogram, som ikke ville koste mere – at gøre dette øjeblikkeligt, ikke på fem år eller ti år – Afghanistan er ikke det samme nu, som for 20 år siden, dette kan gøres nu, egentligt, på et år, med moderate investeringer på mindre end 100 millioner dollars i et år, og kun i tre til fire år. Svaret fra statsministeren var, »Åh, jo, forslaget er meget godt, det giver god mening. Men det er FN, der skal gøre det«. Jeg sagde til ham: »Hør her, FN er ikke verdensregeringen; FN er en sammenslutning af stater. Vi er FN«.

De sagde, at de ville snakke om det i Det europæiske Råd og alle de andre steder.

Grunden til at jeg siger det til jer nu er fordi jeg tror, at dette stadig kan gennemføres nu, og chancerne for succes er meget større nu end for 15 eller 20 år siden. Fordi... Taliban er stort set det samme. De er ikke det nye eller gamle Taliban og så videre, men grundlæggende set det samme. Men selvfølgelig, som landets regering, bliver de nødt til at have

en vis succes, og det vigtigste, fra et europæiske standpunkt de kunne opnå, er udryddelsen af narkotikaproduktion, som rammer direkte ned i hjertet på 1 million unge europæere, mænd og kvinder. Så dette må og skal blive til den højeste prioritet i en humanitær intervention, som min kollega, Hussein [Askary], allerede forklarede meget detaljeret, og som ville være et minimum af omkostninger fra Den europæiske Union. I min rapport påviste jeg, at EU giver 1 milliard euro ud, til ikke-militære interventioner i Afghanistan. 1 milliard euro er nok, *hvis de havner i hænderne på det afghanske folk*, til at bære en proces af forandring og udvikle Afghanistan.

Forhindringer fra 'lovlig korrupsion'

Men den største forhindring i denne sag er en anden: det faktum at ud af den ene milliard euro – som jeg opdagede i undersøgelsen, som jeg foretog i forbindelse med min rapport – ud af den ene milliard euro er det kun 20% som kommer frem til Afghanistan. Jeg samlede alle tallene for medlemslandene, og det er 1 milliard euro. Men da jeg tog til Afghanistan og så tallene fra finansministeriet og så videre, var de reelle penge, som kom fra EU, omkring 200 millioner euro. Jeg beregnede, at ud af disse 200 millioner euro ender 50% af dem i lommerne på afghanske ministre, præsidenten og resten af dem. Så kun en tiendedel af denne sum kommer frem den afghanske befolkning.

Man spørger, »Hvor er de 80%?« 80% procent er hvad jeg kalder »lovlig korrupsion«. Det er ikke korrupsion, det er spild. Nogle gange er det korrupsion, nogle gange spild og så videre, hvilket er en stor pengesum, som forbliver i donorområdet. EU giver [alene] mellem 15-20% af hvert projekt ud på konsulentfirmaer – konsulentfirmaer, forundersøgelser, konsulenter, besøg og så videre. De data, som de gav mig, er 15%. Så har man en enorm mængde af spild i kanalen: disse penge går til nogle NGO'er, som så giver pengene til andre

NGO'er; eller, man har ikke blot NGO'er – NGO'er er den bedste del af historien. Så går det også til specialiserede firmaer, teknologiske firmaer og så videre, som tager overpris for alt hvad de laver i Afghanistan – så en vej, der ville koste 1 million euro, bliver bogført som 10 millioner euro. Hvad end man laver i Afghanistan opkræves mellem 5-10 gange dens reelle værdi.

Del 3:

Hindring fra 'lovlig korrruption'

Men den største forhindring i denne sag er en anden: det faktum, at ud af den ene milliard euro – som jeg opdagede i undersøgelsen jeg foretog i forbindelse med min rapport – ud af den ene milliard euro er det kun 20%, som kommer frem til Afghanistan. Jeg samlede alle tallene for medlemslandene, og det er 1 milliard euro. Men da jeg tog til Afghanistan og så tallene fra finansministeriet og så videre, var de reelle penge som ankom fra EU omkring 200 millioner euro. Jeg beregnede, at ud af disse 200 millioner euro ender 50% af dem i lommerne på afghanske ministre, præsidenten og resten af dem. Så kun en tiendedel af denne sum når frem til den afghanske befolkning.

Man spørger: "Hvor er de 80%?" 80% procent er, hvad jeg kalder »lovlig korrruption«. Det er ikke korrruption, det er spild. Nogle gange er det korrruption, nogle gange spild og så videre, hvilket er en kæmpe stor pengesum, som forbliver i donorområdet. EU giver [alene] mellem 15-20% af hvert projekt ud på konsulentfirmaer – konsulentfirmaer, forundersøgelser, konsulenter, besøg og så videre. De data, som de gav mig, er 15%. Så har man en enorm mængde af spild på vejen: disse penge går til nogle NGO'er, som så giver pengene til andre NGO'er; eller, der er ikke blot NGO'er – NGO'er er den bedste del af historien. Så går det også til specialiserede firmaer, teknologiske firmaer og så videre, som tager overpris for alt hvad de laver i Afghanistan – så en

vej, som ville koste 1 million euro, bliver bogført som 10 millioner euro. Hvad end man laver i Afghanistan, opkræves mellem 5-10 gange dets reelle værdi.

En skole i Afghanistan – jeg var i Herat, og jeg så, at den italienske hær var der. Herat var et temmelig sikkert område i Afghanistan, så hæren havde intet at lave, udover at lave nogle sociale projekter, et par projekter på en million dollars hver, som den italienske regering gav dem. Jeg undersøgte alle projekter. Hæren var udenfor kæden af international støtte; det var en hær. Meget enkelt. Jeg undersøgte dette og opdagede, at skolen kostede 100.000 dollars. Et hospital koster et par millioner dollars. Da jeg så

regnskaberne for den generelle, internationale intervention, kostede en skole 1 million dollars og et hospital 20 millioner dollars.

På samme tid, som jeg var der, var der blot ét pædiatrisk sygehus i hele Afghanistan, et land på det tidspunkt med lidt under 30 millioner personer – ét pædiatrisk sygehus, og 20.000 kvinder døde i forbindelse med fødsler hvert år, 20.000! Så, det virkelige problem var ikke krigen. Det virkelige problem var sundhed og så videre. Jeg opgjorde denne enorme mængde spild, som må og skal reformeres. Heldigvis, nu efter 20 år, er der et langt bedre hjælpeprogram. Der er internationale erfaringer, som viser, at man med disse penge kan få et langt bedre resultat ved at give pengene direkte, ligesom Brasiliens forsøg viste; det kinesiske forsøg på at udrydde fattigdom er nok det bedste i verden i sin virkning.

Så nu forbedres forsyningskæden . Det er derfor jeg siger, at EU ikke burde anstrenge sig særligt for Afghanistan. Det skulle blot overbringe den internationale hjælp, givet i de sidste 20 år for ikke-militære formål, [men] på en bedre, mere effektiv måde. Narkotika er blot én side af det, ikke den største. Og helt bestemt kan dette være et meget stærkt argument i forhandlingerne med Taliban. Jeg kan

garantere jer for, at i forhandlingerne med Taliban, [hvis] anerkendelsen af regeringen og et seriøst program for international støtte lægges på bordet, [da] vil regeringen overgive sig på spørgsmålet om kvinder. Det er jeg sikker på, fordi jeg kender dem. Jeg kender dem.

Spørgsmålet om kvinder er for dem – og jeg kan selvfølgelig ikke lide dette, det er bare indholdet af forhandlinger – at de kan hæve forhandlingernes pris. De ved ganske udmærket hvad vi synes om dem og kvinder; de ved ganske udmærket hvad vi tænker! Og de gør det med et formål, denne restriktionspolitik angående kvinder, fordi de ved, at dette er et vigtigt spørgsmål for os, hvor igennem de får magt, penge og anerkendelse.

Vi må ikke gøre ingenting

Men dette er en operation, som må udføres. Hvilken anden vej er der, udover den beskrevet af Hussein [Askary]? Gør ingenting og landet sulter, folk vil fortsætte med at dø; Taliban kollapser, og atter [vil der opstå] ustabilitet, terrorisme og vold, og det, som Afghanistan havde de sidste 40 år, vil vende tilbage. Det er ikke særlig svært at lave den forudsigelse. Hvis Taliban kollapser, vil landet *igen* havne i fuldstændig kaos!

Det er muligt at snakke med dem. De er ekstremister, de er ikke, mener jeg, normale folk. De vandt en uafhængighedskrig. De er radikale. Det er naturligt. Man har aldrig set en bevægelse, der kæmpede i 20 år, fik magten, og være ligesom Danmarks regering. Jeg mener, folk projicerer i forhold til Taliban! De beordrer dem til at være tolerante, inkluderende, at have respekt for folks rettigheder og så videre. Jeg mener – jeg mødte disse folk. De kæmpede i 20 år med en kalasjnikov, en kop te og et stykke brød. De har nu magten og vil ikke – spørgsmålet er, hvis de ikke får

hjælp, hvis de ikke presses, så vil de begå fejl. De kan ikke klare opgaven. Dette er også normalt.

Da jeg tog til Sydafrika efter afslutningen på apartheid, umiddelbart efter den store krig mod apartheid, var Sydafrikas regering sammensat af folk, som var endnu mere inkompetente. Jeg må sige, at jeg altid støttede op om deres kamp siden begyndelsen; så jeg tog derhen med en stor idé om det. Det første jeg gjorde var at tage til Soweto, og jeg så en skrækkelig situation, skrækkelig! I Soweto var der rigeligt med vold, stoffer – indtagelse af stoffer overalt og så videre. Jeg snakkede med alle ministrene og så videre, og de var fuldstændig utilstrækkelige til deres opgave! De havde en meget uklar idé om, hvad der skulle gøres. Fordi de var krigere, de var ikke administratorer.

Denne transformationsproces af krigere til administratorer er meget lang [og] svær, men mange andre lande gjorde det, med forskellige resultater. Algeriet er et andet eksempel på en fuldstændig fiasko. Uafhængighedsbevægelsen overtog magten fra en meget stærk kolonimagt, Frankrig, og resultatet var, at de var ude af stand til at opbygge et moderne Algeriet. De forsøger stadig at opbygge det. Så, disse er svære processer, som må forstås, før der dømmes og vurderes, og alt det andet.

Måske stopper jeg her. Mange tak!

Billede: European Parliament/Pietro Naj-Oleari

Hussein Askarys tale ved

Afghanistan seminaret i København: Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme ”store spil” er dødt

Følgende er en dansk oversættelse af Hussein Askarys tale, som blev udgivet i Executive Intelligence Review den 22. oktober 2021.

Den generelle retningslinje for vores diskussion er, at vi ikke er her for at analysere ting, vi er her for at igangsætte en udviklingsproces, som fru Helga Zepp-LaRouche, stifteren af vores Schiller Institut, igangsatte allerede i juli måned, sågar før Taliban overtog magten, fordi hun indså at vejens ende er nået, og at der er et nyt paradigme, som burde erstatte det gamle, forføjede paradigme, som alle kunne se for dem selv.

I min præsentation vil jeg fokusere på tre dele. Den første handler om den humanitære katastrofe; den anden vil være om den fejlslagne geopolitik; og så vil vi gå mere i detaljer med hvad vi mener løsningen er, vejen frem, ikke blot i forhold til Afghanistan, men til hele Eurasien og verdens politik.

Den humanitære katastrofe

Der er et enormt kynisk spil, som spilles af de samme magter, der havde besat Afghanistan i de sidste 20 år og derefter forlod landet komplet i ruiner. Efter at have afskåret al finansiel støtte til Afghanistan – USA har indefrosset 9 milliarder dollars af den afghanske regerings

finansielle midler; det er ikke Talibans penge, det er til regeringen og staten Afghanistan for at være i stand til at importere fødevarer, elektricitet, medicin og alt andet – så siger de: »Se, Taliban er ude af stand til at regere, fordi der er sult, der er kaos, hospitaler er lukkede, der er ingen medicin; Se, Taliban kan ikke regere!« Det er en meget, meget kynisk attitude, som vi bliver nødt til at vende om på meget hurtigt, eftersom det der står på spil ikke er Taliban; det der står på spil er 39 millioner mennesker i Afghanistan, som meget få folk taler om.

Altså, nogle folk forsøger at bebrejde Taliban for alting for at dække over deres egne fejl, [og spørger]: »Hvordan kan det være, at et land, efter 20 år og udgifter på 2,5 milliarder dollars, ikke kan opdyrke sin egne fødevarer, ikke kan have hospitaler, ikke kan producere sin egen strøm, og at der er mangel på vand, der er mangel på alt?« For at dække over deres egne fejl siger disse magter: »Se, Taliban er en fejlslagen stat. Afghanistan er en fejlslagen stat«. Men jeg håber ikke at dette vil ske, som jeg vil forklare.

For nyligt sagde internationale hjælpeorganisationer, og særligt FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation og Verdens Fødevarerprogram, at der er 14 millioner mennesker i Afghanistan, som øjeblikkeligt er truet af hungersnød. De er allerede sultne, 4 millioner er truet af hungersnød; disse mennesker kan dø, de kan dø, hvis der ikke sendes nok mad til dem. Der var dusinvis, måske hundredvis, af små klinikker, som blev lukket, fordi internationale organisationer trak sig ud, og opgav deres arbejde der. Disse centre lukkede. Selvom de er meget små, bidrog de med nogle ydelser til befolkningen.

Nu har vi sågar FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation, som siger, at tidspunktet muligvis er forpasset, hvor landmændene i Afghanistan, i slutningen af september, sår hvede for vinterafgrøderne (sået i efteråret og høstet i den tidlige sommer). Den yderligere faktor her er, at landmændene har brug for, at frøene importeres udefra for at kunne så.

Mange hospitaler vil ikke være i stand til at kunne tilbyde ydelser, fordi, gæt hvorfor. Afghanistan importerer 80% af dets strøm fra nabolandene. Med regeringens indefrosne, finansielle midler kan de ikke betale elregningen for den importerede strøm til Usbekistan, Kirgisistan, Iran, og de kan ikke betale for fødevarer, hvilket kom fra Pakistan, som er den største eksportør af fødevarer til Afghanistan. Så hele landet er i en total katastrofe, og dette må vendes rundt øjeblikkeligt.

Så, vi skulle opgive det kyniske syn om at »lade der være kaos, så vi kan bevise for alle, at Taliban har slået fejl; og at Talibans naboer har slået fejl«. Men jeg tror ikke, at det kommer til at ske på denne måde.

Jeg tror, at der er en vej tilbage fra denne fiasko for USA, for NATO-landene og for EU, ved at de bidrager til at afhjælpe denne katastrofe og tillade støtten at vende tilbage, frigøre pengene, som den afghanske regering kan gøre brug af, og samarbejde med Afghanistans naboer, med Kina, med Rusland, med Pakistan, Iran – alle disse naboer – for at genopbygge Afghanistans økonomi, som jeg vil forklare.

Og det er en øjeblikkelig prioritet for os, Schiller Instituttet, men det burde være en prioritet for alle, at mobilisere for dette.

Den fejlslagne geopolitik

Den anden side af dette er den fejlslagne geopolitik. Hvad Tom sagde, hvad fru Helga Zepp-LaRouche har sagt, at dette ikke er Saigon 1975, at dette er Berlin-murens fald 1989, eftersom vi havde en æra, som blev afsluttet, og forhåbentlig afsluttes geopolitikkens æra, som eksisterede i 200 år; højst sandsynligt får den sin ende det samme sted, hvor den blev født. »The Great Game« – Det store Spil – blev født i Afghanistan. En meget vigtig bog om dette – den hedder *The*

Great Game: The Struggle for Empire in Central Asia (Det store Spil: Kampen for imperiet i Centralasien) – var en af de første bøger, jeg fik af Schiller Instituttet i 1996, da jeg tilsluttede mig, og den beskriver i detaljer, hvordan det Britiske Imperium brugte Afghanistan som en stødpude mod Rusland.

Alle Afghanistans grænser er blevet skabt af britiske efterretningsofficerer, som lavede aftaler med stammeoverhoveder i forskellige dele af regionen, særligt i området omkring Panjshir-floden; alle disse grænser blev skabt af briterne, fordi de ikke kunne kontrollere Afghanistan: briterne tabte tre krige i Afghanistan, i 1832-42, i 1870'erne og i 1919. De invaderede Afghanistan, men de kunne ikke kontrollere det. Så de forvandlede Afghanistan til en stødpude, og hvis man betragter Afghanistans topografi, er det en naturlig barriere mellem nord og syd. Så briterne udnyttede dette.

Og den selvsamme person, den britiske efterretningsofficer, som opfandt navnet »Det store Spil«, Arthur Conolly, blev halshugget i Bukhara i Usbekistan, fordi han var en udmærket muslimsk købmand og blev taget i at udspionere der. Han endte med at blive halshugget af Bukharas emir.

Min pointe er, at det samme sted hvor den destruktive geopolitik, Det store Spil, begyndte, nu kan afsluttes. Denne fejlslagne politik så vi ikke blot gennem hele den sovjetiske æra, mobiliseringen af det såkaldte Mujahedin mod den sovjetiske hær i 1980'erne med ligeså katastrofale resultater, men, som et resultat af dette, fandt en borgerkrig sted i 1990'erne, og Taliban fik magten; og nu, siden 2001, har vi så haft en katastrofal, ny fase i denne geopolitiske historie, som vi håber, vi tror på, at det nu kan få en ende.

Jeg kan normalt ikke lide at tale om antallet af ofre, men det giver en idé om de enorme kvaler, som blev skabt siden 2001,

både i Afghanistan, men også i Irak og andre lande, der på en måde havde »regimeskifte«. Vi har disse tal fra et projekt i Watson-instituttet for internationale og offentlige Anliggender ved Brown University i USA, kaldet »Krigens omkostninger«. Jeg har skrevet en artikel om disse kriges omkostninger. Der er overvældende lidelser i den civile befolkning i Afghanistan. Nu har nogle personer fortalt mig, at disse tal er forsigtige, men disse er dokumenteret: Der er 270.000 civile dræbt i både Afghanistan og Pakistan [siden 2001], fordi Pakistan også led under denne krig [fodnote: Disse tal beskriver antallet af civile dræbt af skud eller bomber – ellers ville tallene over dræbte være langt større, som et resultat af krigen selv]. Der er 73.000 dræbte afghanske soldater; der er 2.289 [dræbte amerikanske soldater i Afghanistan mellem 2001-2018] og 3.394 døde amerikanske, såkaldte »contractors« – disse var lejesoldater. Men betragt så det kolossale antal – 30.000 amerikanske soldater eller krigsveteraner – som har begået selvmord, efter at være kommet hjem. Man kan også forestille sig de enorme kvaler, som deres familier og lokale samfund, hvor de levede, må gå igennem.

I følge FN's Flygtningehøjkommissariat er der 2,5 millioner flygtninge fra Afghanistan i omkringliggende lande [siden 2001], for det meste i Pakistan og Iran. Jeg tror også, at dette er et forsigtigt skøn. Der er også 3,5 millioner internt fordrevne mennesker på grund af borgerkrigen og konflikter; folk var nødsaget til at flytte, særligt til de store byer, som skabte endnu større nød.

Og så er der de finansielle omkostninger af krigen i Afghanistan: 2,2 billioner dollars! Dette er en helt enorm pengesum, og intet er blevet bygget i Afghanistan i disse 20 år! Alle disse penge blev brugt på at kæmpe, på våben, på soldater og også på at fremme korrupcion i samfundet. Men overordnet set, siden 2001, har alle krige, hvor USA var involveret, kostet 10 billioner dollars.

Dette er utroligt – jeg gjorde et forsøg på at kvantificere i mit hoved, hvad man kan gøre med 10 billioner dollars. Man kan bygge Kinas højhastighedsnetværk på 30.000 km 17 gange. Man kan bygge De tre slugters Dæmning 322 gange rundt om i verden, og skabe 6.400.000 megawatt af energi. Det er faktisk det, som verden har brugt! 6,4 millioner megawatt i strøm, dette er, hvad der er brugt for til at dække energibehovet af hver person på kloden i deres hjem. Dette er, hvad disse krige har kostet. Men intet af dette blev brugt.

Jeg skrev en artikel om omkostningerne af krig og omkostninger af opbygning: Jeg sammenlignede katastroferne, som USA og NATO har været involveret i, med Kinas Bælte- og Vejinitiativ. Med mindre end 1 billion dollars byggede Kina tusindvis af kilometer af jernbaner, kraftværker, havne, lufthavne, landbrugsprojekter, industrielle zoner og så videre, med mindre end 10% af det, som blev givet ud på disse krige.

I denne forstand er vi kommet til – dette er den tredje del af min præsentation – som Biden sagde, "dette er afslutningen på en æra". Hvad kommer der efter denne æra?

Opbyg økonomien, dernæst kommer sikkerheden

Se, så siger folk, »altså, først skal man have sikkerhed, og så kan man opbygge økonomien« Forkert! Man skal opbygge økonomien for at være i stand til at stabilisere sikkerhedssituationen. I Pakistan er der mange angreb på kinesiske selskaber og pakistanske ingeniører, som opbygger infrastruktur i CPEC-projektet. Men statsministeren besluttede at fortsætte; man kan ikke stoppe med at opbygge økonomien, fordi hvis man stopper, så vil terroristerne vinde. Man beviser, at det fungerer. Hvad pakistanerne gør er at sige, terrorisme vil ikke stoppe os; vi vil ikke vente indtil situationen er »stabil«, fordi økonomisk underudvikling er en stor kilde til ustabilitet og terrorisme, og det bruges af

magter i efterretningsverdenen til at finansiere ekstremistiske, separatistiske grupperinger og så videre.

Så nu kommer vi til vores vision om dette nye paradigme, om hvad der må gøres med Afghanistan. Der er mange interne spørgsmål i Afghanistan. Vi er ikke interesseret i at kontrollere hver eneste detalje i det afghanske samfund, ligesom EU eller USA gjorde ved at fortælle folk, hvordan de skal klæde sig, hvad de skal spise, hvordan de skal behandle deres børn. Det kan man ikke gøre mod en anden nation! Hvad man kan gøre udefra er at give dem et tilbud, som de ikke kan sige nej til, ved at sige: Vi hjælper jer med at integrere jeres økonomi i Bælte- og Vejprocessen. Vi kan bygge infrastruktur, vi kan hjælpe jer øjeblikkeligt med det humanitære problem; hvis I respekterer os som naboer, hvis I arbejde sammen med os om sikkerhedsspørgsmål, kan vi også hjælpe med at opbygge jeres infrastruktur – det er vigtigt for jer, men det er også vigtigt for os. Så alle vinder. Det er konceptet for gensidig vinding.

I den forstand forsøger vi at tage idéer fra forskellige kilder, herunder fra det tidligere udenrigsministerium. Et vigtigt aspekt om vores arbejde er, at vi ikke spiller geopolitiske spil. Fordi der er mange infrastrukturprojekter, foreslået af USA, som for eksempel den såkaldte TAPI-linje – rørledning mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien. Den idé – og vi udtalte på det tidspunkt, at denne aldrig vil blive bygget, fordi der er en geopolitisk intention bag den; den vil ikke hjælpe befolkningerne. Idéen var at sikre sig, at Turkmenistan, som har store gasreserver, ikke arbejder sammen med Rusland og Kina. Så man kan bringe gassen direkte gennem Afghanistan og Pakistan til Indien, vores allierede, og så til de internationale markeder. De ønskede at forhindre Iran og Pakistan og Indien i at bygge »Fredsrørledningen« for at eksportere gas fra Iran til Pakistan og Indien. Det blev også stoppet.

Men virkeligheden sætter sig igennem, og nu eksporterer Turkmenistan næsten al sin gas til Kina. Og Kasakhstan og andre nationer er afhængige af at eksportere deres gas til Rusland. Vores idé er, at alle disse projekter ville blive integreret med hinanden – ikke at spille geopolitiske spil, men at integrere disse regioners økonomier. Dette er en af idéerne fra det tidligere udenrigsministerium, Den regionale økonomiske samarbejdskonference om Afghanistan.

Afghanistan blev en del af Bælte og Vej i 2016. Abdullah Abdullah rejste til Kina, underskrev en aftale, men intet blev gjort. Afghanistan blev et medlem af Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank for at få lån til infrastruktur, men det førte af åbenlyse grunde – modstand fra Vesten, men også korrupsion i landet selv – ingen steder hen. Men der var brillante idéer for at forbinde Afghanistans største byer og også at forbinde Afghanistan til deres naboer. Hvad der manglede, var forbindelserne til Kina og Pakistan. De fandt det ikke nødvendigt at have disse inkluderet, da den afghanske regering havde problemer med Pakistan.

Så nu ønsker vi at fjerne disse former for stridigheder, og der er ingen grund til, at rørledningen mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien ikke skulle blive bygget. Den vil komme alle til gode; den vil lette spændingerne blandt disse nationer, og sørge for at Indien arbejder med Kina, med Pakistan, med deres naboer, frem for at spille en skidt, geopolitisk rolle. Idéerne findes, planerne findes, mange aftaler er underskrevet, men de er aldrig blevet gennemført. Så det bør blive til en prioritet i diskussionen nu, ikke senere, med indbydelsen fra Shanghai Cooperation Organisation til Europa og USA ligeså, hvor SCO siger, vi ønsker at I er her, men vi vil tale om dét her. Vi vil ikke snakke om krig mod terror, vi vil ikke snakke om fundamentalisme eller at forandre kulturen eller regimet. Vi ønsker, at se om I kan bidrage til dette, kan I hjælpe med at finansiere og bygge projekter?

Der burde være en global dialog i forbindelse med alle disse projekter. Der findes også gamle russiske planer; vi medtog disse i vores første rapport, *Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*, i 2014. Det russiske Akademi har designet planer for at forbinde Afghanistan med Centralasien og det nordlige Sibirien.

Afghanistans enorme potentiale

Afghanistan har enorme udviklingsmuligheder, vigtigst af alt det menneskelige potentiale, de menneskelige ressourcer. Der er 39 millioner mennesker, men mere end 60% af dem er under 30 år gamle. Kun 2% af befolkningen er over 62 år, fordi levetiden er sunket på grund af alle disse krige. Men der er en *kæmpe* ung befolkning. Hvis de forsørges med en uddannelse, med ressourcer, infrastruktur, da kan de blive landets vigtigste værdikilde.

Alle har hørt om alle de store mineralforekomster, som findes i Afghanistan, med en værdi på 1 billion dollars. Der er kobberminerne, jernminerne, men også lithium og sjældne jordarter – overalt i Afghanistan, hvilket passer! Men man bør ikke fokusere på pengene, fordi ellers er det »1 billion dollars, 1 billion dollars[!]« Disse kan faktisk bruges som et middel til at etablere en nationalbank til udvikling, ved at bruge deres naturressurser som en garanti for at skabe kreditter til udvikling – men det er en anden diskussion.

United States Geological Survey (USA's agentur for geologiske undersøgelser) gjorde faktisk et fantastisk arbejde – dette er en af de få ting, som de gjorde godt; de undersøgte hele Afghanistans overflade, inklusive med »remote sensing«, satellitbilleder; de havde sendt geologer og havde afdækket hver eneste del af Afghanistan for at finde ud af hvad landets mineraler var (udover olie og gas). Og dette er en rapport, interessant nok, efter USA trak sig tilbage fra Afghanistan

forsvandt hjemmesiden, som havde alle studierne. Man klikker på den, og den åbner ikke... Denne kæmpe database er ikke længere tilgængelig, efter USA trak sig tilbage. Alle Afghanistans regioner blev undersøgt – Mes Aynaks store kobbermine. Jeg vil vende tilbage til dette, fordi der er visse ting som vi har lært fra Lyndon LaRouche om fysisk økonomi, hvilket intet har at gøre med penge, intet har at gøre med disse ting: Der er en fysisk virkelighed, som folk må være opmærksomme på.

For eksempel er en af grundene til, at det kinesiske firma, som fik kontrakten til kobberminen, ikke opfyldte kontrakten var, at hvis man vil udvinde et hvilket som helst mineral, særligt lithium, men også kobber og jern, har man brug for enorme mængder af ferskvand. Man kan ikke [blot] tage jern fra undergrunden og sælge det på markedet: Det er blandet med andre ting. Man må knuse det, man må vaske det og adskille jernet eller kobberet eller lithiummet og bruge enorme mængder vand, og Afghanistan er et tørt land. Det kræver en masse elektricitet og kraft; man har brug for transport.

Afghanistan har dog floder; problemet er, at størstedelen af disse floder afhænger af smeltet sne i bjergene. Disse er også grænseoverskridende floder, de deler dem med andre lande, og Afghanistan har også en aftale med Iran om grænseoverskridende floder. De har ingen aftaler med andre lande; ingen ved hvem der kan kontrollere vandene.

Afghanistan modtager 55 milliarder kubikmeter af vand hvert år, gennem nedbør og andre måder; det er ligeså meget, som Ægypten får fra Nil-området. Men dette vand er spredt ud over hele området; det bruges ikke. For at kunne gøre det, bliver man nødt til at bygge dæmninger, man bliver nødt at bygge kontrolsystemer, man har brug for alle mulige former for moderne infrastruktur for at opbevare vandet og bruge det på den rigtige måde. Så dette er et af de store problemer som må løses, og det vil også bidrage til at gøre brug af mineralerne i landet. Uden vand kan er det ikke muligt.

Manglen på strøm er et stor katastrofe, som er blevet efterladt uløst i Afghanistan. Afghanistan producerer, som jeg sagde, kun 600 megawatt – det svarer til et lille kraftværk i Danmark. Resten importerer de fra andre lande, for det meste fra Usbekistan. Men Iran, som lider under hårde økonomiske sanktioner, producerer ikke kun elektricitet til deres egen befolkning, men eksporterer [også] dele af den til Afghanistan og eksporterer dele af den til Irak, som har været under amerikansk og vestlig kontrol i alle disse år! Det er en stor ironi.

I løbet af alle disse år var der ingen der tænkte: hvorfor ikke bygge nogle kraftværker i Afghanistan? I Pakistan, indenfor de sidste 5-6 år, planlagde og producerede projekter, i forbindelse med Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, omkring 17.000 megawatt af strøm – vandkraft, kulkraft, og herunder to kernekraftværker, som bliver bygget i Karachi. Og alle angriber Kina, men ingen siger noget om denne katastrofe der finder sted i Afghanistan.

Jeg laver vittigheder om geopolitik i forbindelse med rørledninger, fordi de aldrig udmønter sig. Men hvis vi havde et nyt paradigme i relationerne, er der en ironi at få øje på: geopolitik fungerer ikke, men geoøkonomi gør. Realiteten i dag er, at Kina er Centralasiens største gas- og oliemarked. Det er ikke Danmark, det er ikke Bruxelles, det er ikke Washington. Der er en fysisk, geografisk virkelighed, som bestemmer den nye situation her, og alle nationer omkring Afghanistan har, tror jeg, indset dette, men det vigtigste lige nu er at forhindre, at Afghanistan ender i kaos, fordi det som man vil få, hvis den nuværende regering bryder sammen, hvis hungersnød bryder ud, vil være flygtninge overalt, men så vil terrorgrupper overtage landet. Det vil brede sig til nabolandene, og det kunne havde internationale implikationer.

Derfor er jeg sikker på at nabolandene – og det sker allerede – reagerer med humanitær hjælp fra Kina, Pakistan, Iran. Jeg var for nyligt i Iran; der er regelmæssige afgange med fly fra

Teheran til Kabul. Så der er en hvis normalisering. Alle landene omkring Afghanistan indser nu – jeg tror at de planlægger at hjælpe med at normalisere situationen i Afghanistan, ligegyldigt hvem der er i regeringen.

Vores opgave er at sikre, at Europa og USA deltager, i stedet for kynisk at sidde her og håbe på, at Taliban bryder sammen, og at landet ender i kaos for at bevise, at Taliban ikke er bedre end os. Der er plads til tilgivelse. Der er plads til at forandre sin tilgang til tingene og tilslutte sig det nye paradigme, ved at åbne op for en dialog med Afghanistans naboer, med Shanghai Cooperation Organisation og se hvilken slags projekter USA og Europa kan bidrage til. USA havde, under Franklin Roosevelt i løbet af 2. Verdenskrig, allerede planer for udviklingen af Afghanistan, udvikling af de afrikanske nationer og selv af Kina. Der var en anderledes tilgang, som formede USA's politik, og folk kan vende tilbage til dette, og Europa kan vende tilbage til sin humanistiske tradition og bidrage til noget, ikke for at betale for alle sine synder, men for at skabe en ny situation, hvormed disse gamle fejltagelser ikke gentages.

Det er, hvad jeg har at sige indtil videre, og jeg ser frem til diskussionen.

**Tom Gillesbergs introduktion
til Schiller Instituttets
Afghanistan-seminar den 11.**

oktober 2021:

På vegne af Schiller Instituttet i Danmark og Københavns kontor for {Executive Intelligence Review} vil jeg byde alle velkommen og fortælle, at vi er glade for at se jer her. Dette er vores første fysiske begivenhed i lang, lang tid. Og vi besluttede på grund af sagens påtrængende karakter, situationen i Afghanistan, at vi meget hurtigt ville organisere dette seminar, fordi vi havde mulighed for at få nogle meget fremtrædende gæstetalere. Først og fremmest har vi en ekstremt presserende situation i Afghanistan: Vi har en utrolig humanitær katastrofe, som udvikler sig lige nu, hvis verden ikke arbejder sammen for at håndtere det.

Men på samme tid er det også et meget betydningsfuld øjeblik i menneskets historie, først på grund af tilbagetrækningen af de amerikanske tropper fra Afghanistan og det totale sammenbrud af de amerikanske eller vestlige støttede og uddannede styrker, der inden for en meget kort periode stort set kollapsede hele eventyret, eller hvad de kalder "fortællingen" om hvad der er foregået i Afghanistan i løbet af de sidste 20 år – om genopbygning af demokrati og alle disse fantasifulde idéer; men også et udtryk for den samme proces, der generelt foregår i store dele af Sydvestasien.

Og da alt dette fandt sted, udtalte formanden for Schiller Instituttet Helga Zepp-LaRouche: Folk siger, at dette er som "Saigon-øjeblikket", det er ligesom da USA trak sig ud af Vietnam. Men det er ikke den rigtige parallel. Det er ligesom sammenbruddet af Berlin-muren. Dette er slutningen på en æra. Og med afslutningen på en æra kommer spørgsmålet straks, hvad vil den nye æra så blive? Hvad vil der være i det?

Det vi har gjort i Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen i mange årtier, i et halvt århundrede, er at definere allerede på forhånd, når først ét system, ét paradigme kolliderer, hvad der derefter må følge. Og vores svar har været: i stedet for

at tænke på hvad er den næste fase af kaos og krig der vil følge, i Afghanistan eller i Sydvestasien, i verden generelt, bør spørgsmålet være, hvordan bygger man lige nu fred gennem udvikling?

Hvordan bruger vi, ud af disse meget, meget tragiske omstændigheder, lejligheden til at erstatte det gamle paradigme for geopolitiske overvejelser, hvordan vi kan irritere de andre; lidt som tidspunktet omkring Den vestfalske Fred i 1648, da Europa havde været i krig i hundrede år med alle former for religiøse og politiske krige, den ene krig efter den anden – da Europas regeringer indser, at hvis vi fortsætter dette, vil der ikke være nogen tilbage til at rapportere om det. Så derfor må vi sætte os sammen og finde en måde at leve sammen på, hvor vi respekterer hinandens lande eller religioner; og i stedet for at tænke over, hvordan kan vi sabotere, hvad de andre laver, så vil vi i stedet have princippet om, hvordan vi kan hjælpe vores naboer.

Og dette valg er ikke taget [endnu]. Danmark, siden 1999, var gået fra at deltage i fredsbevarende operationer, til i stedet at føre en militaristisk udenrigspolitik, der stort set sluttede sig til hver eneste krig, trods kun 5,8 millioner mennesker! Nu, i Danmark, er der en refleksion over, at dette var en fuldstændig fiasko. Hvad nu?

Vi vil sikre os, at dette "hvad nu?" kommer på et helt nyt niveau, med hensyn til hvad der skal være en del af dette. Vi skal naturligvis ikke fortsætte det, som ikke virkede. Vi ved nu, at man ikke kan løse problemer med militære midler. Men vi er også nu nødt til, i de forskellige nationer, og Danmark mest eftertrykkeligt inkluderet, at have idéen, at hvis vi skal løse disse ting, vil dette være gennem samarbejde; og det kommer til at være gennem samarbejde med alle naboerne [til Afghanistan], alle deltagerne – selvfølgelig USA, men selvfølgelig også Kina, selvfølgelig Rusland og så videre.

En opfordring til at frigøre midlerne til det afghanske folk

This call by the Schiller Institute will be distributed internationally Oct. 14, as the IMF and World Bank meet in Washington.

Today and in the coming days, we, informed citizens of the world and patriots of our own nations, stand united, in Washington, Berlin, Lima, Paris, Rome, Buenos Aires, Copenhagen, Madrid, Stockholm, Brussels and in many other cities of the world, to expose and denounce a crime.

On August 15, after four decades of foreign interventions, a new government took power in Afghanistan. While having orientations we don't necessarily approve of, the new government has expressed its willingness to face the immediate humanitarian challenges, eradicate opium production, reconstruct Afghanistan's health system and build the basic infrastructure required to jump-start trade and development. As clearly understood by Pakistan, India, China, Russia, Turkmenistan, Iran and others, it is in the interest of all to allow the new government to stabilize the situation by engaging in normal international relations. But more is required: without a minimal foreign input, Afghanistan will fail in dealing with a deadly food and health crisis that started way before Aug. 14.

Hence, it is outrageous that in the days following the Taliban takeover, the White House announced that all assets of Afghanistan's central bank held in the U.S. would not be

released to the new Afghan government:

- The U.S. Federal Reserve refuses to release the \$9.5 billion of assets of the Central Bank of Afghanistan, \$7 billion of which are held by the New York Fed. About \$1.3 billion of these are held in international accounts, with some of it in euros and British pounds, while the rest are held by the Bank for International Settlements based in Switzerland. As a result, Afghanistan can only access 0.1-0.2 % of its total reserves!
- The International Monetary Fund has suspended all financing for “lack of clarity within the international community” over recognizing the new government. \$370 million set to be released on Aug. 23 was withheld and access to the IMF’s reserves in Special Drawing Rights (SDRs) assets, which can be converted to government-backed money, have also been blocked.
- The World Bank (as denounced by a petition of Code Pink) has refused to release some \$440 million, notably the funds required to pay Afghan teachers and health workers. Hence, while there is a huge outcry over “women’s rights,” 13,000 female healthcare workers, including doctors, midwives, nurses, vaccinators, and other female staff, are not being paid by the World Bank’s Afghanistan Reconstruction Trust Fund (ARTF).

On Feb. 29, 2020, the Taliban and the U.S. government signed an agreement. Part III of that agreement stipulates: “The U.S.A. and the Islamic Republic of Afghanistan are committed to continue positive relations, including economic cooperation for reconstruction.... The United States will refrain from the threat or the use of force against the territorial integrity or political independence of Afghanistan or intervening in its domestic affairs.”

Today, if the United States wants to regain respect and esteem, it has to live up to its own commitments, especially

when millions of human lives, both female and male, are at stake, which is the case in Afghanistan as a result of a food and health crisis of apocalyptic dimensions. Two out of five Afghans, many of them children, are facing starvation.

Therefore, we, the undersigned, call on President Joe Biden to act in the spirit of the 2020 Doha agreement, signed by the U.S.A., and lift all illegitimate sanctions against Afghanistan, including the use of malign pretexts to prevent its control over the assets of its own central bank as well as its normal access to the international financial markets. The urgency is now!

**CLINTEL/Schiller Institute –
Et vågneopkald: Faren for
menneskeheden er ikke
klimaet,
men tolerance over for en
bedragerisk politik, der
bruger klima til at ødelægge
os!**

The following statement was jointly issued by Helga Zepp-LaRouche, founder of the Schiller Institute, and Guus Berkhout, emeritus professor of geophysics and co-founder of CLINTEL (Climate Intelligence).

PDF of this statement

We have bitter debates about just about everything: green energy, pandemic measures, political ideologies, tax policies, the refugee crisis, rising rents, erosion of fundamental rights, pension plans, government bureaucracies, the generation gap, women's rights, etc. But what we fail to see is the big picture: namely, that we in the West are ruled by an increasingly powerful political establishment that is in the process of destroying everything we have built since World War II!

All the symptoms of a collapsing system are right before our eyes, if we care to see them: an economic system in which the balance between cost and benefit is totally out of balance, an accelerating hyperinflation that devours our earnings, a good healthcare system that only the rich can afford, an education system that teaches neither excellence nor moral values, an out-of-control woke culture that turns people against each other, a disastrous geopolitical confrontation policy against alleged rivals—and the list could go on and on!

All these manifestations of crisis have a common cause: We in the West are living under the dictatorship of a financial oligarchy, for which the common good is nonexistent, and whose sole interest is to maximize its own privileges. An oligarchy that needs “endless wars” to generate income for its military-industrial complex, and promotes the production and distribution of mind-destroying drugs, both illegal and legalized, the latter because the financial system would have collapsed long ago without the input of laundered drug money. And given that this system is now hopelessly bankrupt, the entire economic and financial system is now supposed to be converted to so-called green technologies in a final great coup—the Great Reset. Under the pretext of climate protection, the motto for this conversion is “Shifting the Trillions.” And it's happening now!

The policies of the Green Deal (EU) and the Green New Deal (USA) mean that banks restrict their loans to investments in green technologies, and have long since subjected companies to an increasingly strangulating system of requirements such as taxonomy, the Supply Chain law, etc. At the same time, there is a method to the high energy prices: pushing prices above the pain threshold in monetary terms is supposed to manipulate the population into learning how to get along without meat consumption, heating, decent housing, travel, etc. This goes hand in hand with an image of man that sees every human being as a parasite polluting nature. While we know that CO₂ is essential to all life on Earth, the green policy trumpets: "The less CO₂ footprints left behind, the better."

The truth is, this is old wine in new bottles. It is exactly the same austerity policy of Hjalmar Schacht, Germany's Reichsbank president and economics minister just before World War II. This is cannibalization of the labor force. Whoever thinks this comparison is exaggerated, should watch the film *Hunger Ward* about Yemen, featuring the World Food Program's David Beasley, or consider the death rate of children in Haiti.

What does Klaus Schwab say about this in his book *Stakeholder Capitalism*? He complains that African countries like Ethiopia successfully fought extreme poverty (p.154):

"It reveals the central conundrum of the combat against climate change. The same force that helps people escape from poverty and lead a decent life is the one that is destroying the livability of our planet for future generations. The emissions that lead to climate change are not just the result of a selfish generation of industrialists or Western baby boomers. They are the consequence of the human desire to create a better future for himself."

Here it is in black and white. According to this logic, increasing the death rate by increasing poverty is the best

thing that can happen to the climate! Life does not matter to the elites of Schwab.

If we want to escape the looming catastrophe, we must rebuild society completely on very different principles. This is our positive message, being a message of a hopeful future with prosperity for all:

1. Human life is inviolable. Man is the only species endowed with creative reason, which distinguishes him from all other living beings. This creative capability enables him to continually discover new principles of the physical universe, which is called scientific progress. The fact that the human mind, through an immaterial idea, is able to discover these principles, which then have an effect in the material universe in the form of technological progress, proves that there is a correspondence between the lawfulness of the human mind and the laws of the physical universe.

2. Just as the spatial expanse and anti-entropic evolution of the universe are infinite, so is the intellectual and moral perfectibility of the human mind. Therefore, every additional human being is a new source for further development of the universe and for the solution of problems on Earth, such as overcoming poverty, disease, underdevelopment, and violence. Taking care of each other is key in this ongoing development. It is the combination of creativity and empathy that transcends mere day-to-day exigencies.

3. Scientific and technological progress has a positive effect in that, when applied to the production process, it increases the productivity of the labor force and of industrial and agricultural capacities, which in turn leads to rising living standards and a longer life expectancy for more and more people. A prosperous physical economy is the precondition for the positive development of the common good, providing not only the elites, but all people with quality food, clean water, affordable and modern health care, quality education,

modern communications and, above all, cheap and sufficient energy with high energy flux densities. Inherently safe third-generation nuclear energy and the future use of thermonuclear fusion are indispensable for securing mankind's energy supply for an unlimited time. Unreliable energy systems and increasing energy prices are the mother of inflation. Poverty starts with energy poverty.

4. The purpose of the economy has nothing to do with profit, but with the happiness of people, in the sense meant by Gottfried Wilhelm Leibniz, i.e., that people are able to develop all the inherent potentials they have into a harmonious whole, and thus contribute to the best possible further development of mankind. Or as the wise Solon of Athens said: The purpose of mankind is progress. It is the duty of good government, through its policies, to provide for the happiness of its citizens in this sense, beginning with universal education for all, the goal of which must be to foster beautiful character through education and the development of an ever-increasing number of geniuses. This perspective is in accordance with Vladimir Vernadsky's conviction that the physical universe must inherently evolve in such a way that the share of the noösphere increasingly grows in relation to the biosphere. To be more specific, growth should be two-fold, creativity for the material necessities and empathy for the immaterial needs. Taking care of each other and our natural environment is presented in our slogan: "Prosperity for all," in which all refers not only to us in the here and now, but also to future generations.

5. Man's true destiny is not to remain an earthling. His identity, as the only known species endowed with creative reason, is to explore space, as we did with planet Earth. What space pioneer Krafft Ehrlicke called the "extraterrestrial imperative," or in a certain sense, the new educational effect of space travel on man, requires mankind to truly "grow up," that is, to cast off his irrational impulses, and make

creativity his identity, which has so far only been the case for outstanding scientists and artists of classical culture. In this phase of evolution, of love for humanity and love for creation, generated by recognition of the magnificence of the physical universe, it will have become natural that mankind takes care of all aspects of humanity, the planet, nature, and the universe at large with great care, because the fabricated contradiction between man and nature will have been overcome (new stewardship). Man does not exist in opposition to nature; he is the most advanced part of it. This is what Schiller called freedom in necessity, and is the concept that Beethoven placed above his Grosse Fugue: "Just as rigorous as it is free."

This lofty idea of man and everything he has built, is what is threatened by the Hjalmar Schachts, Klaus Schwabs, the power-hungry political leaders, and the profit-hungry business leaders of the world. This is a wake-up call, addressed to all people, to resist the danger of a new evil. Let us prevent a return to the past, when an evil elite impoverished mankind and told us to be happy with such conditions.

Washington: Fredsdiplomati eller krigsmobilisering

10. oktober (EIRNS) – Det ville være muligt at berette om en række diplomatiske tiltag undervejs i Biden-administrationen og konkludere, at et amerikansk skifte, hen mod fredsforhandlinger og udvikling, finder sted. Men det ville være lige så muligt at berette om en lignende række væsentlige tiltag, som tages af Biden-administrationen, der ville føre til den modsatte konklusion – at forberedelser til krig er

undervejs og tæt på et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.

Man behøver blot at huske på, at beslutningen om at afslutte den frugtesløse og blodige "endeløse krig" i Afghanistan – et skridt i retningen af fornuft – blev efterfulgt af et britisk imperialt træk for at forene USA, Storbritannien og Australien i en militærpagt, et skridt mod et "asiatisk NATO" for at forberede en krig mod Kina. Den 5. oktober udgav USA's flådeminister, Carlos del Toro, en "strategisk vejledning", som udråbte Kina til at være den største, enkeltstående fare for USA. Det "centrale, ledende koncept, den højeste prioritet", siger han, er at "udvide vores fordele indenfor krigsbekæmpelse i forhold til Kina" ved "at udvide vores globale magtposition" for at omringe og true både Kina og Rusland.

Kinas svar på denne provokation – særligt til *Wall Street Journals* påstand om at USA har militært personel på Taiwans fastland, som træner taiwansk militær – er ligeså alvorligt, som dette tydeliggøres i *Global Times'* leder, at hvis dette er sandt, vil det blive betragtet som en "invasion" af Kinas suveræne territorium, og at USA's styrker ville være de første til at blive udslettet, hvis det kommer til krig.

Og i forhold til Rusland er modsætningerne indenfor USA's politik ligeså absurde, hvor Biden-administrationen forfægter nødvendigheden af at forbedre det diplomatiske samarbejde med Moskva, umiddelbart efterfulgt af NATO's bortvisning af 8 ud af 18 russiske repræsentanter til NATO. Kremls talsmand, Dmitry Peskov, konkluderede: "NATO er ikke et instrument for samarbejde, ikke et instrument for interaktion; det er en blok, som overordnet set er af antirussisk natur", og gør det umuligt at genoptage en dialog.

Og dog genoprettede administrationen i dag dialogen med Taliban i Doha, herunder en repræsentant fra Det internationale Udviklingsagentur, som skaber håb for, at USA

vil gøre en ende på sanktionerne og tilbageholdelsen af afghanske betalingsmidler, hvilke er ansvarlige for den tilnærmelsesvis sultedød, der truer millioner af uskyldige. Administrationen afholdt også en runde af forhandlinger om handel med Kina her til morgen, som blev beskrevet af begge parter som "ærlige, pragmatiske og konstruktive".

Bag de modstridende tiltag i udenrigspolitikken findes en voksende anerkendelse af, at den globale økonomi nu går ind i en generel sammenbrudsfase. Dette er ikke blot et spørgsmål om, at spekulanter gør hvad de altid gør, når de sættes fri fra regulering – det er nærmere systemet selv, som falder fra hinanden. Forsyningskæder brydes, hvilket fører til nedlukningen af fabrikker og tomme hyller, imens energiproduktion, baseret på effektive, fossile brændstoffer og kernekraft, erstattes med ineffektive og utilregnelige energikilder, mere passende for det 17. århundrede, da der var mindre end en milliard mennesker på Jorden. Det er i sandhed en malthusiansk affolkningspolitik, der er intentionen.

Reaktioner kommer ind fra rundt om i verden på *EIR Daily Alert Services* afsløring af ordene fra Klaus Schwab, chefen for den internationale bankkonklave kendt som Verdens økonomiske Forum (World Economic Forum), som står i centrum for "Den store Nulstilling" (Great Reset) og "Den grønne new Deal". Schwab skriver i sin bog, *Stakeholder Capitalism*, at udviklingen i Afrika og andre steder må stoppes med det samme, eftersom "den samme kraft, som hjælper folk med at undslippe fattigdom og få et ordentligt liv, er den samme som ødelægger leveomstændighederne på vores planet". Imens der er et voksende tilbageslag mod denne ondskab, som kunne – og må – forårsage at de folkemorderiske intentioner på COP26 klimatopmødet i Glasgow i næste måned slår fejl, må de tusinder af videnskabsfolk, som ved at CO2 ikke har nogen målbar indvirkning på klimaet, ikke desto mindre blive hørt, og dette malthusianske svindelnummer – fascisme med et grønt ansigt – stoppes omgående.

Det faktum, at arkitekterne bag dette morderiske angreb på menneskeheden i stigende grad er bange for at blive afsløret, blev yderligere demonstreret denne uge, da de instruerede deres "tankepoliti" hos Google og YouTube i at forbyde alle reklamer, som udfordrer det falske dogme for klimaforandringer. Ligesom i den blodige franske revolution, da den store franske videnskabsmand, Antoine Lavoisier, blev halshugget, under opråbet: "revolutionen har ikke brug for videnskab", så udelukkes og latterliggøres de førende videnskabsfolk, der siger sandhed om CO2 i dag som "klimabenægtere". Der er en kampagne for at gøre "økomord" til en forbrydelse, ligestillet med drab imod andre mennesker.

Modgiften til denne globale krise er præsenteret i den brochure, som nu cirkuleres af LaRouche-Organisationen: "Det kommende økonomiske mirakel i USA på Den nye Silkevej". Dette er det nødvendige og optimistiske program, som behøves for at iværksætte det store potentiale af amerikansk videnskab og teknologi for at genopbygge sig selv og opbygge de nationer, der blev ødelagt af de angloamerikanske "endeløse krige", og de mange andre der er blevet fastholdt i tilbagestående gennem de sidste 70 års kolonialistiske og neokolonialistiske politik.

Putin giver en økonomisk lektion imod galskaben bag grøn energi

7. oktober (EIRNS) – For én generation siden præsenterede økonomien og statsmanden, Lyndon LaRouche, en graf af en økonomisk "kollapsfunktion" – processen bag et

hyperinflationært sammenbrud – på en konference i Rom i Italien, som belyser naturen af det, som vi ser i dag. Under navnet "En typisk Kollapsfunktion", eller "Trippelkurven", viser den, at hvis den reelle produktion falder, imens størrelsen af finansielle værdipapirer forøges, og pengemængden ligeså forøges for at udligne forskellen, så når et punkt hvor chok og sammenbrud uundgåeligt begynder. Han udgav dette i 1994. Han advarede også gentagne gange i de efterfølgende år om ikke at forsøge at forstå processen med forenkede terminologier, såsom en simpel prisinflation, markedstilpasning, udbud og efterspørgsel eller en anden enkel årsag. I marts 2000, for eksempel, imens prisstigningen ved amerikanske tankstationer stod på, advarede han: "Dette er ganske enkelt, hovedsageligt – det er ikke noget 'marked dit og marked dat' – det er en hyperinflationær proces, som har taget fart", og bag det befinder sig en større dynamik.

Sammenbruddets kædereaktioner undervejs i dag er dramatiske, i betragtning af de kombinerede effekter af årtiers lange afstrukturering indenfor produktionen, med hele industrisektorer og landbrug udliciteret til steder med billig arbejdskraft og koncentreret på risikable måder; dertil er der forfaldne transportsystemer efter flere års manglende infrastrukturopbygning i den transatlantiske sektor. Tilføj hertil den omfangsrige deregulering, spotmarkeder og spekulation. Man skaber mangler og prisstigninger på el, brændsel og andre fornødenheder. Ingen kan betale – ingen husholdning, forretning, regeringsembede, osv.

Betragt fødevareforsyningen. Verdens fødevarepriser er steget med 32,8% (i forhold til september 2020) ifølge indekset udgivet af FN's Fødevare- og Landbrugsorganisation (for den globale fødevarehandel). I USA skyder priserne på jord til afgrøder og (dertilhørende) inputs i vejret. Priser på landbrugsjord til salg i Iowa, for eksempel, sætter nye rekorder hver måned efter at være steget 10% siden september 2020. I august måned var der den højeste pris nogensinde på

55.104 dollars per hektar; denne uge blev der så sat en ny rekord på 64.742 dollars per hektar. Prisen på kunstgødning steg for 5 ud af 8 hovedtyper med 5% fra august til september; kalium sprang 13% opad. Ingen nye, unge landmænd kan komme i gang, og garvede landmænd står over for at måtte dreje nøglen om.

Lyndon LaRouche, udover sin begrebsmæssige diagnose af krisen, bidrog med løsninger og metoden, hvormed vi kan finde vejen ud af krisen. Hans "Fire fundamentale Love" fra 2014 indeholder handlingsprincipperne. Dette syn vil blive fremlagt på Schiller Instituttets internationale konference (online) i november (weekenden og tidspunkterne fastlægges i øjeblikket, således at disse kan kommunikeres videst muligt med den største deltagelse; en invitation er på vej).

Hvad der samtidig er centralt er behovet for fuldstændig at forkaste det grønne svindelnummer, som skylder skylden for kriserne i dag på den utilstrækkelige ageren på "klimanødsituationen" og "nødsituationen indenfor biodiversitetens udryddelse". Det grønne budskab er: kom af med mennesker og deres aktiviteter.

Klaus Schwab, præsidenten for Det verdensøkonomiske Forum, skriver dette i sin seneste bog og refererer særligt til Afrika. (Stakeholder Capitalism: A Global Economy That Works for Progress, People, and Planet; Wiley, januar 2021.) Efter at have givet specifikke eksempler på opbygning af infrastruktur i Etiopien (jernbaner, landbrug og dæmninger) skriver han, at dette bliver nødt til at stoppe. Denne afrikanske udvikling "afslører det centrale problem i kampen mod klimaforandringerne. Den samme kraft, som hjælper folk med at undslippe fattigdom og få et ordentligt liv, er den samme som ødelægger leveomstændighederne på vores planet for fremtidige generationer. Udledningerne, som fører til klimaforandringer, er ikke blot et resultat af en selvisk generation af industrialister eller vestlige babyboomere. De er konsekvensen af ønsket om at skabe en bedre fremtid for en

selv". Hans alternativ? Han og sin gruppe af milliardærer, royale parasitter og megakarteller m.m. foreslår: "Parthaverens kapitalistiske målestok", hvormed de har til hensigt at diktere om en virksomhed (fabrik, husholdning, landbrug, jernbane, skole) kan tillades at eksistere eller ej.

Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, kommenterede på disse synspunkter og økonomiske kriser i sit ugentlige interforum den 6. oktober: "Dette er fascisme, intet mindre end hvad nazisterne var... Den nuværende grønne politik er galskab. Det er fascisme med et grønt ansigt. Det vil føre til katastrofale resultater, hvis ikke det vendes rundt".

I går rev Præsident Vladimir Putin alt det grønne sniksnak og de geopolitiske løgne fra USA og Europa fra hinanden ved sin telekonference om energi med lederne for Ruslands firmaer og ministerier. Kreml offentliggjorde hurtigt et udskrift, inklusive mange udvekslinger med deltagerne. Putin påpegede alle dumhederne i de transatlantiske spotmarkeder – deregulering, spekulation og den grønne overgang til upålidelig vind- og solenergi. Han sagde: "Vores europæiske partners tilgang [er skyld i energikrisen]. Denne tilgang har bekræftet at de, rent ud sagt, har begået fejl. Vi talte med den tidligere EU-kommission; alle dennes aktiviteter tilsigtede at indskrænke de såkaldte, langsigtede kontrakter og på en overgang til handel på gasbørsen...

Det viser sig – og i dag er dette fuldstændig åbenlyst – at denne politik har slået fejl, slået fejl af den grund at den ikke medregnede gasmarkedets særegenskaber, som er afhængige af et stort antal usikkerhedsfaktorer. Forbrugere, inklusive, for eksempel, kunstgødningsproducenter, mister alle toneangivende priser. Alt dette fører til fejl og, som jeg sagde, ubalancer."

I slutningen af Putins energikonference tilføjede Boris Kovalchuk, administrerende direktør for RAO Group, et elektricitetsfirma indenfor eksport og import, en gang sort

humor:

"Hr. Præsident, i Tyskland producerer regeringsagenturer videoklip, der fortæller folk hvordan man kan tilbringe vinteren uden strøm og varme, hvordan man kan putte stearinlys under en blomsterkrukke for at varme rummet op, og hvordan man kan gøre vinduer vindtætte med gaffatape eller plastikfolie. For blot et par år siden ville dette have været umuligt at forstille sig – det er som om stenalderen er vendt tilbage". Kreml-udskriften kan findes her:

<http://en.kremlin.ru/events/president/news/66866>

Energipriser stiger: Dette er hyperinflation!

4. oktober (EIRNS) – (Det efterfølgende blev publiceret i *EIR European Strategic Alert*.)

Prisstigningerne på 15-30% indenfor gas og el, som er begyndt at ramme husholdninger i Europa, er en brøkdel af den dramatiske stigning i gaspriser på spotmarkedet, der er steget med 280% i år. Det er tæt på den tekniske definition af hyperinflation, hvilket er defineret som en konstant stigning på 50% om måneden.

Selvom den umiddelbare årsag til eksplosionen i energipriser er den grønne klimapolitik ('Green Deal'), som har forårsaget at producenter skifter fra kul til gas, så har den hyperinflationære dynamik været længe undervejs og havde blot brug for en mulighed for at løbe løbsk. Rigtig nok eksploderede priser på råvarer allerede for et år siden og ramte kobber, tømmer, hvede, m.m. Ligesom i dag forklarede

personer fra etablissementet en sådan priseeksplosion med en teori om en "ensom ulv", navnlig den forøgede efterspørgsel i forbindelse med Kinas økonomiske genoprejsning.

I dag forklarer teorien om den "ensomme ulv", at energipriserne er steget, fordi Zeus blæste mindre vind i Nordsøen, og forøgelsen i CO2-prisen gjorde kul for dyrt. Derudover nyder den slemme skurk, Vladimir Putin, at slukke for gastilførslen til Europa.

Fiaskoen med de vedvarende energier, særligt i vindkraft-afhængige Storbritannien og Tyskland, er en reel faktor, ligesom den ondsindede beslutning om at fordoble CO2-prisen for at fremme "klimaovergangen". Dog er disse blot muligheder, som de finansielle markeder er blevet tilbudt for at slippe et spekulativt overgreb løs. Hvis det rent faktisk blot handlede om den simple markeds mekanisme, udbud og efterspørgsel, ville priserne ikke stige på en hyperinflationær måde; dette sker fordi alle priser på råvarer – inklusive CO2-kvoter, der købes og sælges som en vare – er bestemt af finansielle væddemål om de fremtidige markeder. Med andre ord, efterspørgsel for en vare mangedobles af spekulanter, som skaber en kunstig knaphed og astronomiske priser.

Det, som der er i gang, er den sidste fase af krisen i det globale finanssystem, hvilket, som Lyndon LaRouche ofte insisterede, var håbløst bankerot allerede for årtier siden. Der er kun to alternativer: Enten bryder systemet sammen gennem en kædereaktion af finansielle konkurser eller gennem en hyperinflationær eksplosion, hvis centralbankerne insisterer på at forsætte med redningspakkerne. Green Deal, eller klimaovergangen, er et forsøg på at fortsætte pengetrykningspolitikken under påskud af en klimaovergang.

I et webinar den 21. september om "Klimaideologiens økonomi og finansiering" berettede økonomiprofessorer Mario Giaccio, at en højtplaceret kilde i FN fortalte ham, at "det globale finanssystem er forældet; det er ikke muligt at 'udtrække'

mere værdi, og derfor må det forandres". Hvad der sker, er "forsøget på at reorganisere verdensøkonomien finansielt ved at bruge klima som et påskud".

Denne åbne tilståelse beviser, at centralbankernes fortælling, om at inflation er en "overgang", er en løgn, og at en stigning i forbrugerpriser er planlagt for at "udtrække" værdier fra den reelle økonomi i en sidste kannibalistisk aktion. Rigtig nok er den ekspansionistiske pengepolitik ved en blindgyde med negative renter overalt i finansmarkederne, og færre og færre muligheder for at boblen kan udvide sig yderligere. Eftersom centralbankerne køber alle former for aktiver, er sågar afkast på skrotobligationer ('junk bonds') brudt sammen; finanssystemet har brug for yderligere store mængder af rov taget fra forbrugere, selskaber og skatteydere, på den ene eller anden måde for at systemet kan overleve. Alternativet ville være en reorganisering, konkursbehandling, af det bankerotte system, hvilket den nuværende elite uforsonligt modsætter sig.

(I denne sammenhæng er tilgangen, som de kinesiske autoriteter tager til konkursen af ejendomsmæglergiganten, China Evergrande, eksemplarisk. Hvis Evergrande var et vestligt selskab, ville det høre under kategorien "too big to fail" ("for stor til at gå under") og modtage en redningspakke fra regeringen. Skatteydernes penge ville havne i spekulanternes lommer, som har købt obligationer med 14% i afkast. I stedet lader den kinesiske regering disse kreditorer gå ned og redder kun de kunder fra detailhandlen, som betalte for huse, og de vil enten få deres huse eller deres penge tilbage.)

Inflation i forbrugerpriser er ikke tilfældig: Det er blevet udvalgt af bankfolk i centralbankerne for at holde systemet i live – på den ene side ved at udpresse mere værdi fra den reelle økonomi, på den anden side ved at gennemtvinge en reduktion af den globale gæld gennem inflation. Men den store stigning i energiomkostninger rammer allerede produktive aktiviteter og truer med at knække den reelle økonomi.

Der er stadig tid at forhindre helvede i at bryde løs ved at reorganisere de globale finanser i overensstemmelse med Glass-Steagalls standard, lukke ned for finansiell spekulation, regulere de globale råvaremarkeder og sætte et genopbygningsprogram i gang, sådan som det der er blevet foreslået af LaRouche-Organisationen i deres nyeste studie, "Det kommende økonomiske mirakel i USA på Den nye Silkevej".

Afskrift, Video, lyd, rapport: Afghanistan seminar: Afghanistan: Hvad nu? Fred gennem økonomisk udvikling. den 11. oktober 2021 i København

(Denne opdateret video inkluderer udtalelser fra de kinesiske og iranske ambassader i Danmark og Helga Zepp-LaRouche, som begynder 1 time 50 min. ind i videoen.)

(This updated video includes statements from the Chinese and Iranian embassies in Denmark and Helga Zepp-LaRouche at 1 hour 50 min.)

Lydfil af præsentationerne på engelsk (videoen inkluderer diskussionen):

Audio of the presentations in English (The video includes the discussion):

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/10/21101>

1presentations-cut-mp32.mp3

Afskriftet på engelsk findes nedenunder.

The transcript in English is below.

For English, find the flag below.

Afghanistan: Hvad nu?

Fred gennem økonomisk udvikling

Et seminar/webcast afholdt af Schiller Instituttet i Danmark

af Michelle Rasmussen

Afghanistan: Hvad nu?

Fred gennem økonomisk udvikling

Et seminar/webcast afholdt af Schiller Instituttet i Danmark

Introduktion af Michelle Rasmussen

Schiller Instituttet i Danmark afholdt et succesfuldt, kombineret seminar og webinar under overskriften: "Afghanistan: Hvad nu? Fred gennem økonomisk udvikling", som fandt sted den 11. oktober 2021 i København. Videoen af begivenheden kan ses her: <https://schillerinstitut.dk/si/?p=31793>

Nu, hvor krigen i Afghanistan er forbi, og mange i Vesten er rystede over hændelserne, er vi konfronteret med en enestående mulighed for at forandre en politik baseret på regimeskifte og militære interventioner til en politik for fred gennem økonomisk udvikling. Dette er tilfældet for Afghanistan og også resten af verden. Alle på denne klode kan nu se den massive fiasko af Vestens krige for regimeskifte siden 2001. De har kostet millioner af liv og billioner af dollars.

Dette paradigmeskifte kunne ikke være mere presserende i lyset af den humanitære krise i Afghanistan. En omfattende nødhjælpsindsats er absolut nødvendig, som kræver at den afghanske regerings finansielle midler, nu indefrosset i USA og i andre lande, bliver frigivet, og at det internationale samfund af regeringer og hjælpeorganisationer reagerer.

Men det kræver også en langsigtet indsats i opbygningen af Afghanistans interne infrastruktur og at forbinde landet med Den nye Silkevej (Bælte- og Vejinitiativet), såvel som forbedringen af landets uddannelses- og sundhedssystem. Det er ligeså en gylden mulighed for at opgive geopolitik og at etablere et samarbejde til gensidig fordel mellem USA og Europa på den ene side, og Kina, Rusland og andre nationer på den anden.

Derfor tog Schiller Institutet i Danmark, med kort varsel, initiativet til at organisere dette seminar/webinar med særlige gæster samlet i København. Diplomater fra Sydvestasien, Nordafrika og Asien, samt medlemmer af Schiller Institutet deltog i seminaret, der var Schiller Institutets første fysiske møde siden starten af COVID-19. Yderligere var der deltagere fra Asien, Sydvestasien, Afrika og Europa via en live stream.

[Indbydelsen](#) indeholdt en indsigt i de afgørende spørgsmål på spil nu fra Helga Zepp-LaRouche, stifteren og præsident af det internationale Schiller Institut.

Alle talerne har været aktivt involverede i spørgsmålet om Afghanistan. De var:

Hussein Askary, Schiller Institutets Koordinator for Sydvestasien og bestyrelsesmedlem af [Belt and Road Institute in Sweden](#), forfatter af [Geoøkonomiens dagry – Udvidelsen af Bælte og Vej til Afghanistan](#), medforfatter af [Udvidelsen af Den nye Silkevej til Vestasien og Afrika: En vision for en økonomisk Renæssance](#), og arabisk oversætter af [Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen](#). Hussein Askary, oprindeligt fra Irak, har for nyligt deltaget i mange webcasts og er blevet interviewet på fjernsynet i forskellige lande.

Hussein Askary beskrev den humanitære nødsituation, som det afghanske folk er konfronteret med, og potentialet for at Schiller Instituttets og Lyndon og Helga LaRouches program for fred gennem økonomisk udvikling kunne blive en realitet for Afghanistan og for verden efter sammenbruddet af det gamle system med vedvarende krige. En vigtig pointe, som han understregede, var, at hvis de vestlige regeringer fortsætter med at indefryse Afghanistans finansielle midler og tilbageholde deres hjælp til genopbygningen af Afghanistan, blot for at bevise at Taliban var ude af stand til at lede nationen, ville det føre til katastrofale resultater. Afghanistan har været et isoleret hul i kortet i midten af den spændende økonomiske udvikling, som Kinas Bælte- og Vejinitiativ har skabt, og nu er det på tide at bringe den udviklingsdynamik til Afghanistan. Han opfordrede Europa og USA til at samarbejde for at opnå det mål.

Prof. Pino Arlacchi, administrerende direktør for FN's Agentur for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse (1997-2002), tidligere EU-rapportør for Afghanistan og i øjeblikket sociologiprofessor ved Skolen for politikvidenskab på Sassari Universitet i Italien ([Prof. Arlacchis hjemmeside](#)). Prof. Arlacchi deltog i to af Schiller Instituttets tidligere webcasts om Afghanistan.

Seminaret havde muligheden for at høre den person, som Helga Zepp-LaRouche har foreslået bliver udpeget til repræsentant for de vestlige lande i Afghanistan. Prof. Arlacchi gav deltagerne en personlig, insider-beretning om, hvordan han succesfuldt forhandlede med Taliban, hvilket resulterede i tilintetgørelsen af opiumproduktionen i Afghanistan før 2001; hvordan USA og Storbritannien besluttede at gøre en ende på den politik efter krigens påbegyndelse; hvad der nu skal gøres for at tilintetgøre opiumproduktionen; og hvad de vestlige landes rolle overfor Afghanistan burde være nu. Prof. Arlacchi understregede, at Vestens rolle burde begynde med at anerkende den nye regering, og acceptere at de har kontrollen over landet. Hvis de behandles med respekt, som vinderne i konflikten, kan alle vigtige spørgsmål blive forhandlet, begyndende med spørgsmålet om kvinders

rettigheder.

H. E. Ahmad Farooq, ambassadør for Pakistan til Kongeriget Danmark siden april 2020. 2013-2016: Rådgiver/stedfortrædende permanent repræsentant for Pakistan ved Den permanente mission for Pakistan til FN-agenturer i Rom. 2010-2013: Rådgiver for Pakistans permanente mission til De forenede Nationer i New York. Medlem af Pakistans Sikkerhedsråd i løbet af Pakistans medlemskab for FN's sikkerhedsråd fra 2012 til 2013. 2018-2020: Generaldirektør indenfor terrorbekæmpelse ved FN og andre multilaterale fora. 2016-2018 og 2008-2010: en FN-direktør indenfor FN's generalforsamling, FN's sikkerhedsråd, terrorbekæmpelse, FN's fredsmissioner og andre politiske og freds- og sikkerhedsspørgsmål.

H. E. ambassadør Farooq talte om det komplekse forhold mellem Pakistan og Afghanistan og beskrev i detaljer, hvordan de sidste 40 års uro i Afghanistan har påvirket Pakistan. I lang tid var det klart, at den amerikansk ledede militære tilgang ville slå fejl. Han sagde, at vi har brug for en geoøkonomisk strategi, og, som Pakistans statsminister, Imran Khan, opfordrede til dette, at udvikle Afghanistan og forbinde det med de omkringliggende lande. H. E. ambassadør Farooq konkluderede med idéer fra Pakistans nationale digter, Muhammad Iqbal, som kaldte Afghanistan for "Asiens hjerte". Iqbal udtalte, at hvis der er fred i Afghanistan, er der fred i Asien, og hvis der er uro i Afghanistan, er der uro i Asien.

Ordstyrer var **Tom Gillesberg**, formand for [Schiller Institut](#) i Danmark og chefen for Executive Intelligence Review i København. Tom Gillesberg afholder et webcast hver anden uge for Schiller Institut i Danmark og er en tidligere parlaments- og byråds kandidat.

Tom Gillesberg kommenterede på den danske deltagelse i krigen for regimeskifte og opfordrede til, at Danmark og andre regeringer i koalitionen burde skifte fra krigsstiftelse til fredsbevaring.

Helga Zepp-LaRouche sendte en meddelelse til seminaret, hvor hun bebudede, at Schiller Institut ville have en aktionsdag torsdag den 14. oktober for at stoppe indefrysningen af afghanske

finansielle midler og opfordrede andre til at deltage.

Den **kinesiske ambassade i Danmark** sendte en udtalelse til seminaret. Den **afghanske ambassade i Oslo** i Norge indsendte også en udtalelse, og talerne tog nogle af de nævnte spørgsmål op. En diplomat fra **Irans ambassade i Danmark** præsenterede en udtalelse til seminaret om deres anstrengelser for at optage de afghanske flygtninge, hvilket er besværliggjort under de uretfærdige amerikanske sanktioner. Dermed havde seminaret deltagelse af diplomater fra Afghanistan og Afghanistans umiddelbare østlige nabo, Pakistan, den vestlige nabo, Iran, og den nordvestlige nabo Kina.

De to ugers intensive organiseringsproces inkluderede personlige besøg hos 38 ambassader, hvilket resulterede i flere spontane møder, samt henvendelsen til yderligere ambassader og danske politiske og forsvarsrelaterede institutioner. Derudover uddelte Schiller Instituttet i Danmark sin særlige nyhedsorientering om Afghanistan og indbydelsen til seminaret ved en begivenhed, som blev ledt af den danske udviklingsminister, Flemming Møller Mortensen, afholdt i Dansk institut for internationale Studier. Begivenheden var organiseret for at rådgive ministeren om det, som han beskrev som dilemmaet, der involverer Afghanistans akutte humanitære krise, nu efter at Taliban har overtaget magten.

Talerne fra seminaret, og dele fra diskussionen kommer også i Executive Intelligence Review. Vi håber at videoen og afskrifterne vil give dig en bedre indsigt i hvad vi må gøre nu, for at lette nøden for den afghanske befolkning og påbegynde en ny kurs for verdens politiske, strategiske og økonomiske fremtid.

Afskrifter:

Tom Gillesbergs introduktion til Schiller Instituttets Afghanistan-seminar den 11. oktober 2021:

Følgende afskrifter blev udgivet i Executive Intelligence Review den 22. oktober 2021. Vi er igang med at oversætte talerne og udtalelserne til dansk:

Hussein Askarys tale ved Afghanistan seminaret i København:
Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme "store spil" er dødt

Pino Arlaachi: En succesfuld strategi til at udrydde opiumproduktionen i Afghanistan

Udtalelse fra Den kinesiske Ambassade til Schiller Instituttets Afghanistan seminar den 11. oktober 2021

Download (PDF, Unknown)

Invitationen:

Nu, hvor krigen i Afghanistan er forbi, og mange i vesten er rystet over begivenhederne, er der en mulighed for at udskifte den politik, der har været baseret på regimeskifte og militære interventioner, til en politik for fred gennem økonomisk udvikling. Det gælder for Afghanistan og også for resten af verden.

Og det haster, fordi der er en akut humanitær krise i Afghanistan. Der kræves både en stor nødhjælpsindsats, men også en langsigtet indsats for at opbygge Afghanistans infrastruktur i forbindelse med Den nye Silkevej (Bælte- og Vej-Initiativet), og landets uddannelsessystem og sundhedsvæsen.

Det bør være anledning til at forlade geopolitik og etablere et samarbejde mellem USA/Europa og Kina, Rusland og andre nationer.

Læs mere nedenunder.

Vi håber, at du kan deltage i seminaret.

Invitation in English:

The Schiller Institute cordially invites you to attend our seminar:

Afghanistan: What Now?

Peace through economic development

Date: Monday, October 11, 2021 Time: 13:00 – 16:00

Place: In the center of Copenhagen

Free admission. Registration necessary (Lunch will not be served.)

A Corona pass is required for the protection of all participants.

For more information and to register, contact:

Michelle Rasmussen: 53 57 00 51 or

Feride Gillesberg: 25 12 50 33 or

si@schillerinstitut.dk

Speakers:

 Hussein Askary: the Schiller Institute's Southwest Asia Coordinator, board member of the Belt and Road Institute in Sweden, author of Dawn of Geo-Economics – Extending the Belt and Road to Afghanistan, and co-author of Extending the New Silk Road to West Asia and Africa: A Vision of an Economic Renaissance, Arabic translator of The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge, originally from Iraq

 Prof. Pino Arlacchi: Executive Director of the UN Office for Drug Control and Crime Prevention (1997-2002) (who negotiated an almost total elimination of opium production with the

Taliban before 2001), and former EU Rapporteur on Afghanistan. Currently professor of Sociology at the School of Political Science of the University of Sassari in Italy. Prof. Pino Arlacchi's homepage.

H.E. Ahmad Farooq, Ambassador of Pakistan to Kingdom of Denmark: Ambassador in Denmark since April 2020. 2013-2016: Counsellor/Alternate Permanent Representative of Pakistan at the Permanent Mission of Pakistan to the Rome-based UN Agencies, Rome. 2010-2013: Counsellor Permanent Mission of Pakistan to the United Nations, New York. Member of Pakistan's Security Council team during Pakistan's membership of the UN Security Council from 2012 to 2013. 2018-2020: Director General (Counter Terrorism) dealing with counter terrorism at the United Nations and other multilateral forums. 2016-2018 and 2008-2010: Director United Nations, dealing with UN General Assembly, UN Security Council, Counter Terrorism, UN Peacekeeping and other political and peace and security issues.

Moderator: Tom Gillesberg: Chairman of the Schiller Institute in Denmark, Bureau Chief for Executive Intelligence Review in Copenhagen.

Background:

Helga Zepp-LaRouche, the founder and international chairman of the Schiller Institute stated in a webcast on August 21, just a few days after the Taliban took control of Kabul, "Exactly three weeks ago, we had a seminar here on this [Schiller Institute] channel on the situation in Afghanistan. I compared it in terms of importance to the fall of the [Berlin] Wall in 1989, which was the beginning of the end of the Soviet Union. I said it may not be quite as big as the collapse of the entire Soviet Union, but what is happening in Afghanistan is of the same nature, because it is the end of a system."

The new system has to be defined by a peace through development strategy for Afghanistan and the entire region. On

August 17 Helga Zepp-LaRouche said, "It's very good that the war has ended, and I think it is, on the contrary, the real chance to integrate Afghanistan into a regional economic development perspective, which is basically defined by the Belt and Road Initiative of China. There is a very clear agreement of Russia and China to cooperate in dealing with this situation. The interest of the Central Asian republics to make sure there is stability and economic development, there is the possibility to extend the CPEC, the China-Pakistan Economic Corridor, into Afghanistan, into Central Asia, so I think it's a real opportunity. But it does require a complete change in the approach..."

"If the European nations and the United States would understand that this is a unique chance, if they cooperate, rather than fight Russia and China, and their influence in the region, and they join hands in the economic development there – there needs to be a perspective for the reconstruction of Afghanistan in a serious way, as it was not done in the last 20 years, for sure – then this can become a very positive turning point, not only for Afghanistan, but also for the whole world."

Peace through economic development is a policy which the Schiller Institute has been campaigning for since its founding in 1984, and which the late Lyndon LaRouche's political movement has been advocating since the 1970's, by designing economic development programs for most of the world. Our efforts intensified after the fall of the Berlin Wall and the collapse of the Soviet Union, proposing a policy called the Eurasian Land-Bridge, or the New Silk Road, later extended to become the World Land-Bridge concept. There is a reflection of some of the key elements of this policy in the Belt and Road Initiative announced by Xi Jinping in 2013.

Now, after 20 years of war, Afghanistan is facing an appalling humanitarian catastrophe. Helga Zepp-LaRouche wrote in "Can "the West" Learn?: What Afghanistan Needs Now" on September 5:

"World Food Program Director David Beasley, who visited Afghanistan last week in August, announced that 18 million Afghans are starving—more than half the population—and 4 million are at risk of starvation next winter without massive help. The WHO fears a medical disaster in view of the scarcely existing health system in the midst of the COVID pandemic, and only around 1 million people are vaccinated so far...."

The necessary economic development emphatically includes building a modern health system, as well as educational expansion, extending the Belt and Road Initiative's infrastructure connectivity projects, industrial development projects, and agricultural programs designed to eliminate opium production."

Mrs. Zepp-LaRouche has proposed that Italian Prof. Pino Arlacchi, Executive Director of the UN Office for Drug Control and Crime Prevention (1997-2002), and former EU Rapporteur on Afghanistan, be appointed as coordinator for the western countries' economic development efforts in Afghanistan. He had negotiated an almost total elimination of opium production with the Taliban before 2001, which then was reversed under the ensuing years during the U.S. and NATO military operations. Arlacchi again proposed a plan in 2010, which was thwarted by the EU, Britain, and the United States.

Zepp-LaRouche: "Afghanistan is the one place where the United States and China can begin a form of cooperation that can be a baby step toward strategic cooperation putting humanity's common goals in the foreground. Ultimately, its realization indicates the only way that the end of mankind in a nuclear Armageddon can be prevented."

Afghanistan is the test case of whether the West is able to learn from its mistakes, and join with the rest of the world for a peace through economic development policy – the path to a new paradigm for all humanity.

We sincerely hope that you will be able to join us for this crucial discussion.

For more information and to register, contact:

Michelle Rasmussen: 53 57 00 51 or

Feride Gillesberg: 25 12 50 33 or

si@schillerinstitut.dk

Resources:

Homepages:

Danish: www.schillerinstitut.dk

English: www.schillerinstitute.org

Articles:

Nyhedsorientering August 2021: Link: Afghanistan: Hvad nu?: Fred gennem økonomisk udvikling

Hussein Askary: Dawn of Geo-Economics – Extending the Belt and Road to Afghanistan, August 18, 2021.

Helga Zepp-LaRouche: “Can “the West” Learn?: What Afghanistan Needs Now.”, September 5, 2021

Schiller Institute videos:

Afghanistan: A Turning Point in History After the Failed Regime-Change Era, July 31, 2021 (two weeks before the Taliban takeover of Kabul.) Link: Schiller Instituttets Afghanistan-konference:

Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

Afghanistan: Opportunity for a new epoch, Interview with Helga Zepp-LaRouche on August 17, 2021, two days after the Taliban took control of Kabul by Michelle Rasmussen, vice president of the Schiller Institute in Denmark. Link: Afghanistan: Potentiale for en ny epoke:

Interview med Helga Zepp-LaRouche den 17. august 2021 af Michelle Rasmussen

Tom Gillesberg: POLITISK ORIENTERING EKSTRA den 16. august

2021:

Vil Kabuls fald skabe en ny vestlig politik?

Now, More Urgent Than Ever: Afghanistan–Opportunity for a New Epoch for Mankind, August 21, 2021 Link: Schiller Institutets Afghanistan opfølgingskonference 21. august 2021:

Tom Gillesberg: POLITISK ORIENTERING den 6. september 2021: Efter Afghanistan: Kollaps af Vestens vrangforestillinger kan være begyndelsen på en bedre verden

POLITISK ORIENTERING den 5. oktober 2021 med lydfile: Hyperinflation og disintegration af finanssystemet og den vestlige verdensorden

Med formand Tom Gillesberg

Lydfile:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/10/Stemme-027.mp3>

Hvilken politik vil regere? A/S Narkotikas banker eller Den nye Silkevej?

3. oktober (EIRNS) – Offentliggørelsen af at USA's særlige statsanklagers Kontor har krævet, at justitsministeriet undersøger en klage fremsat af en whistleblower fra USA's Agentur for Narkotikabekæmpelse (Drug Enforcement Agency, DEA) i Haiti om, at DEA har tilladt at en last med heroin og kokain er passeret "uhindret" igennem i 2015 og "har kigget den anden vej, [og] at Port au Prince i over et årti har været en sikker havn, hvor heroin og kokain kunne fragtes via Haiti, almindeligvis til Florida i USA", kaster et nyt lys på A/S Narkotikas rolle (som dette foretagende blev kaldt af *EIR* i deres bestseller-serie af bøger med dette navn) på den nødlidende ø med 11 millioner indbyggere. Siden jordskælvet, der hærgede den 12. januar 2010, og som dræbte helt op til 250.000 personer, er stort set intet blevet gjort for at genoprette situationen efter den massive ødelæggelse i Haiti, for ikke at tale om at skabe et moderne vandforsynings- og sanitetssystem eller et moderne sundhedsvæsen. Kolera, stort set udryddet i Haiti og andre steder på dette tidspunkt, spreder sig ud over øen og dræber tusindvis af mennesker.

Stoffer produceres ikke i Haiti – faktisk er der dér kun en meget lille indtagelse af stoffer, eftersom ingen har råd til dem. Det har kun værdi for A/S Narkotika som et omladningspunkt til USA. Dette er ikke tilfældet for Kina. Som *EIR* dækkede dette i sin udgave den 1. oktober 2021: "I august 2017 præsenterede to kinesiske firmaer – Den sydvestlige kommunale Ingeniørvirksomhed og Kinas design- og Forskningsinstitut (SMEDRIC) og Kinas selskab for Metalforarbejdning (MCC) – en række detaljerede projekter til en værdi af 4,7 milliarder dollars for

at gennemføre genopbygningen af hovedstaden (Port-au-Prince) og dens omgivelser. I offentliggørelsen af dets forslag, og i den korte video om dette, antydede SMEDRIC-selskabet, at disse projekter for Haitis hovedstad var en del af et mere omfangsrigt forslag på 30 milliarder dollars for hele landet.

EIR-artiklen fremlægger også kort og beskrivelser af den kinesiske plan for omdannelsen af det nærmest ikke-eksisterende kloak- og vandforsyningsystem, vej- og jernbaneprojekter, energisystemer og mere for at skabe en moderne, human økonomi i Haiti. Hvorfor blev denne Haiti-udvidelse af Kinas Bælte- og Vejinitiativ ikke virkeliggjort? *EIR* rapporterer: "Schiller Instituttet fik på det tidspunkt at vide, at Den internationale Valutafond og relaterede Wall Street-interesser pressede Haiti til at afvise dem. Udenrigsministeriet og den amerikanske regering, allerede nervøse over at Panama havde brudt med Taiwan blot to måneder tidligere, havde ikke til hensigt at tolerere planer, hvis accept underforstået ville betyde, at Haiti var villige til at bryde relationerne til Taiwan." A/S Narkotikas forbindelser sejrede over Kinas tilgang med Den nye Silkevej.

I Afghanistan finder et lignende opgør mellem A/S Narkotika og Den nye Silkevej sted. I året før USA's og NATO's invasion af Afghanistan i 2001 forhandlede FN's departementschef, Pino Arlacchi, chefen for FN's agentur for narkotika og Kriminalitet, succesfuldt med Taliban-regeringen om at nedlægge opiumproduktionen og erstatte den med fødevareproduktion med finansiel og teknisk støtte fra FN. Faktum er, fortalte Arlacchi til enhver som ville lytte, at opiumproduktionen indtjente mindre end fødevareproduktionen for landmændene og også Taliban-regeringen – pengene fra stoffer er centreret i bankerne, som finansierer den internationale handel. Således skød opiumproduktionen i vejret, da de britiske tropper besatte det primære opiumproduktionscenter i Kandahar, til langt over tidligere

højder, på en sådan måde at Afghanistan har produceret 80% af verdens opium i løbet af USA's og NATO's besættelse, som primært er blevet indtaget i Rusland og Europa. City of London og Wall Street blev beriget. Det er værd at bemærke, at Antonio Maria Costa, som havde den samme position som Arlacchi fra 2002-2010, fortalte pressen i december 2009, efter kollapset af det vestlige finanssystem i 2008: "I mange tilfælde var pengene fra narkotika den eneste likviditet til rådighed. I den anden halvdel af 2008 var likviditet banksystemets hovedproblem, og derfor blev likvid kapital til en vigtig faktor". (For mere: <https://www.theguardian.com/global/2009/dec/13/drug-money-banks-saved-un-cfief-claims>) Hvis ikke genoprettelsen af opiumhandlen i Afghanistan, i kølvandet på USA's og NATO's invasion, havde fundet sted, er det meget muligt at det vildt spekulative, vestlige banksystem ville have gået ned og hjem i 2008.

Nu, med Afghanistan igen under Talibans kontrol, har den siddende Taliban-regering i Kabul lovet at tilintetgøre opiumhandlen. Det er klart, at hvis de fortsat nægtes adgang til nationens egne penge – som er blevet indefrosset af den amerikanske centralbank – og nægtes udenlandske investeringer til genopbyggelse efter 20 års ødelæggende amerikansk og NATO-bombardement, så vil landmændene ikke have andet valg end at forsørge sig gennem opiumproduktion.

Men historien har skabt en anden mulighed, Kinas Bælte- og Vejinitiativ, med 140 nationer som partnere, der tilbyder grundlæggende udvikling i form af infrastruktur til alle lande, som den måde hvorpå de forhenværende koloniserede nationer endelig kan undslippe fra fattigdom, ligesom Kina selv komplet har udryddet ekstrem fattigdom siden 2020. Hvert land i regionen støtter idéen om at udvide Bælte- og Vejinitiativet til Afghanistan. Dette ville indebære en jernbaneudbygning af den Kinesisk-pakistanske

Udviklingskorridor gennem Khyber-passet vest for Peshawar til Kabul og nordligt til Usbekistan, som vil tilbyde de centralasiatiske nationer deres første forbindelse til havet gennem Gwadar og Karachi i Pakistan og Chabahar i Iran. Det ville inkludere en politik for erstatning af afgrøder for at udrydde opium, som foreslået af Pino Arlacchi i 2010 – som Helga Zepp-LaRouche har anbefalet som særlig repræsentant for udviklingen af Afghanistan. Det ville indebære et moderne sundhedsvæsen, med vand- og energiforsyning for at opretholde en moderne agroindustriel nation.

Hvem kunne modsætte sig et sådant nyt paradigme for en nation, som har lidt under 40 år med krig? Kun det internationale finansoligarki, som, i dette øjeblik med en finanskriser langt værre end den i 2008 – sågar værre end i 1929 – har brug for de illegale penge fra deres virksomhed, A/S Narkotika, for at fortsætte med at dræbe dets egne befolkningers sind gennem legaliseringen af disse giftige stoffer, en proces som nu breder sig ud over USA og Europa.

Hvad der er tilfældet for Haiti og Afghanistan er også tilfældet på globalt plan. Valget, som menneskeheden står over for, kan karakteriseres som et opgør mellem A/S Narkotika – City of Londons og Wall Streets banker, der både kontrollerer narkotikahandlen og svindelnummeret kaldet "Grøn Finans", hvor kreditter til produktiv industri og landbrug nægtes – og Den nye Silkevej, nu præsenteret under Bælte- og Vejinitiativet. Særligt USA må vælge, om de vil støtte A/S Narkotika, forhindre Kina og dets mange samarbejdspartnere i at udvikle Haiti, Syrien, Yemen og nationer fra Afrika og Sydamerika, eller om de vil deltage i Den nye Silkevej, samarbejde med Kina, Rusland og i sidste ende hver eneste nation på kloden i et nyt paradigme baseret på "fred gennem udvikling".

Programmet for dette nye paradigme, for at skabe en verden som respekterer menneskets værdighed, er nu blevet udgivet af

LaRouche-Organisationen: "Det kommende amerikanske, økonomiske mirakel på Den nye Silkevej". Læs det og hjælp med at udbrede det overalt.

(https://laroucheorganization.nationbuilder.com/the_coming_us_economic_miracle_on_the_new_silk_road)

Om Lyndon LaRouche

Lyndon LaRouche (1922-2019) var USA's ypperligste statsmand og tænker. Hvis der er én person, som er indbegrebet af den revolutionære gejst, nødvendig for at bryde lænkerne fra de sidste årtiers dystre, nedadgående spiral, er det Lyndon LaRouche. Han stiftede og ledte en politisk bevægelse, begyndende i den sidste del af 1960'erne op til sin død i 2019, og opnåede så mange bedrifter, at det er umuligt at opremse dem alle på et sted. Han stillede op til præsidentvalg otte gange, forudså succesfuldt mange afgørende økonomiske og politiske skift, skrev hundredvis af artikler, som fundamentalt fremmede en række områder, arbejdede og blev venner med dusinvis af verdensledere, stiftede et politisk efterretningsmagasin, *Executive Intelligence Review*, som vedbliver i dag at være en uundværlig kilde for sandfærdig analyse, og skabte grundlaget for et fuldstændigt nyt system af internationale og økonomiske relationer befriet fra det oligarkiske greb.

Lyndon LaRouche 1922-2019

Efter at have gjort militærtjeneste i Burma i 2. Verdenskrig, tilbragte LaRouche noget tid i Indien, en oplevelse som påvirkede ham varigt. Graden af brutalitet mod den indiske befolkning under den britiske besættelses allersidste dage rystede ham så meget, at han besluttede sig for at befri denne

verden fra den form for umenneskelighed, som han så. Senere i sit liv bemærkede LaRouche, hvordan denne oplevelse ville forme det som blev hans livslange mission: "At USA burde tage lederskabet i efterkrigstiden i etableringen af en verdensorden udformet til at fremme økonomisk udvikling i det vi i dag kalder 'udviklingslandene'."

Efter at være kommet hjem satte LaRouche sig ind i alle slags politiske grupper på den tid, for at bedømme hvem der var klar til opgaven. Generelt uimponeret, besluttede han sig for personligt at tage ansvaret. Denne beslutning blev kun styrket efter rækken af snigmord, fra John F. Kennedy, Malcolm X, Martin Luther King Jr. og Bobby Kennedy, og den efterfølgende optrapning af den katastrofale krig i Vietnam – USA var ved at miste sin mission af syne.

Derefter, i august 1971, traf Nixon sin skæbnesvangre beslutning, hvor han trak USA ud af Bretton Woods-systemet. Bretton Woods var blevet oprettet af Franklin Roosevelts administration for at støtte den industrielle udvikling af verden ved hjælp af den amerikanske dollars stabilitet. Selvom det aldrig levede op til Roosevelts oprindelige intention, forvandlede Nixon dollaren og, som en følge deraf, verden til et spekulationsparadis, ved at indføre "flydende" vekselkurser. Så i stedet for Roosevelts hensigt, som prioriterede industrielle og infrastrukturelle investeringer i opbygningen af USA og verden, vægtede vi i stedet ren pengemæssig profit på bekostning af industri og infrastruktur verden over. LaRouche advarede på dette tidspunkt om, at denne beslutning, hvis den ikke blev omstødt, ville føre til (og havde til hensigt at opnå) nedskæringer i og udplyndring af først udviklingslandene og dernæst i USA og Europa, og i sidste ende føre til indførelsen af fascistiske regeringer for at undertrykke ustyrlige befolkninger – alt imens at man forsøger at holde et hyperinflationært sammenbrud tilbage.

Som den eneste økonom, der så at dette var på vej, begyndte LaRouche at rekruttere en bevægelse bevæbnet med det eneste

våben nødvendigt for at vinde denne krig: en selvrefleksiv måde at tænke på. I 1975 foreslog LaRouche oprettelsen af den Internationale Udviklingsbank, en plan for at styrke hver valuta i verden gennem langfristede, lavt forrentede kreditter til udviklingsprojekter og eksport af kapitalgoder til den underudviklede sektor. Indenfor et år blev denne plan, i underforstået forstand, vedtaget af De alliancefrie landes Bevægelse, en gruppe af 86 nationer, hovedsagligt i den underudviklede del af verden, med LaRouches ven, Indiens statsminister Indira Gandhi, som en af deres ledende stemmer. Senere foreslog LaRouche en plan for et Nyt Bretton Woods, samt udgav dybdegående skrifter om den industrielle udvikling af Afrika, af Mexico, af Sydamerika, af Sydvestasien, af Indien og det Indiske Ocean, for ikke at glemme USA og andre. LaRouche vidste, at hvis kreditter blev taget væk fra finansiel profitskabelse og i stedet rettet mod produktiv aktivitet, så ville dette ikke blot danne grundlaget for løsningen af hvert eneste problem i verden – fra geopolitiske konflikter til fattigdom og tilbagestående – men også til at menneskeheden naturligt ville modnes kulturelt, efterhånden som videnskab og teknologisk kunnen bliver mere og mere udbredt.

Denne proces tog fart, ligesom LaRouches bevægelse. Vigtige ledere fra borgerrettighedsbevægelsen blev en del af hans bestræbelser, ligesom førende videnskabsfolk, akademikere, politiske ledere og andre fra hele verden. En del af vores politiske og økonomiske systems forfald skyldes den i stigende grad fordærvede popkultur og uddannelsessystem, hvilket er grunden til, at LaRouche insisterede på at genoplive sand, klassisk kultur og at skabe en ny renæssance. Ledende kunstnere, musikere og skuespillere, såsom Norbert Brainin fra den berømte Amadeus-kvartet og sangeren Piero Cappuccilli, deltog med LaRouche i at insistere på, at kunst og kultur må tjene til at ophøje menneskeheden, frem for blot at stimulere dens sanser, som et nødvendigt skridt til at uddanne og afstemme vores borgere.

I midten af 1980'erne havde LaRouche seriøst chokeret det politiske etablissement. Han havde tusinder af kandidater, som stillede op til valg i offentlige positioner på alle niveauer, udgav det næststørste videnskabsmagasin, Fusion, og mange verdensledere arbejdede personligt sammen med ham for at tilskynde skabelsen af et nyt, internationalt finanssystem baseret på realøkonomisk udvikling. Disse inkluderede nævneværdigt Indiens Indira Gandhi og Mexicos Præsident Lopez Portillo. LaRouche tjente som uofficiel forhandler, bag kulisserne, med Sovjetunionen for Reagan-administrationen i en indflydelsesrig position, som satte scenen for Reagans tilbud til Sovjetunionen i 1983 om en politik, der var baseret på LaRouches forslag, Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), imens det meste af hans kabinet og det politiske etablissement hylede op.

Offentliggørelsen af SDI – selvom det aldrig blev accepteret af Sovjetunionen – ville grundlæggende set have fjernet faren for en atomkrig gennem fælles udvikling af forsvarssystemer med Sovjetunionen. Hvis det var blevet vedtaget, ville det have banet vejen for en afslutning på det Britiske Imperiums våde geopolitiske drømme.

LaRouches fjender tilgav ham aldrig for dette. En ransagning af LaRouches hus og politiske kontorer af 400 føderale agenter fandt sted i 1986 i et forsøg på at dræbe LaRouche i processen. Hans publikationsvirksomheder blev erklæret for bankerotte og politiske operationer beordret til at ophøre. Robert Mueller (lyder bekendt?), en af de førende advokater i sagen mod LaRouche, var nødsaget til at opgive den første sag i Boston, da den begyndte at falde fra hinanden; en ny sag blev hurtigt gennemført i Alexandria (Virginia), hvor hele processen kunne "strømlines" langt bedre. LaRouche blev fængslet efter en lynjustits under falske anklager, hvor han endte med at tilbringe fem år, og støvleslikkende journalister blev hevet frem for at bagvaske ham med det ene meningsløse angreb efter det andet. Samtidig blev en finansiel krig

erklæret mod Mexico, som skabte massiv kapitalflugt og neutraliserede López Portillo, efterfulgt af mordet på Indira Gandhi i 1984.

Ikke blot fortsatte LaRouche med at kæmpe fra fængslet, men han stillede sågar op som præsidentkandidat i 1992, mens han stadig var indespærret. Da Berlinmuren faldt og Sovjetunionen brød sammen, foreslog LaRouche og sin kone, Helga Zepp-LaRouche, at bruge den "Produktive Trekant", Paris-Berlin-Wien, som på det tidspunkt var det mest koncentrerede område i verden, hvad maskinværktøj og produktive kapaciteter angår, som model for udviklingen af de tidligere sovjetiske økonomier i Østeuropa. Dette forslag blev videreudviklet til den "Eurasiske Landbro" og "Den nye Silkevej", og senere "Verdenslandbroen". Kerneidéen var begrebet om "udviklingskorridorer", som består af jernbaner og andet infrastruktur, der strækker sig som blodårer ud til alle verdens hjørner. Et projekt i denne størrelsesorden ville skabe "nok arbejde til at skabe en økonomisk genoplivning af hele planeten," bemærkede LaRouche. Helga Zepp-LaRouche bragte dette forslag rundt i hele verden, ved at lede konferencer på hvert eneste kontinent i løbet af 1990'erne, med ledere fra utallige lande. Ved en sådan konference i Beijing i Kina i 1996, fik hun øgenavnet "Silkevejsdamen", som stadig bruges i dag.

På trods af dette fortsatte USA og Europa med at forfalde. Yderligere finansspekulation blev til normen igennem 1990'erne og de tidlige 2000'er – hvilket fortsatte hen til krisen i 2007-2008 – endnu en hændelse, som LaRouche havde forudsagt. Frem for at tage fat på det bankerotte finanssystem og reorganisere det i retningen af det, som LaRouche havde foreslået, tvang forræderiske netværk billionstore redningspakker igennem til de samme finansparasitter, som havde forårsaget krisen, og plyndrede yderligere vores nation og befolkning. Derudover blev de tragiske hændelser den 11. september en undskyldning for at udvide den forfejlede

krigspolitik ude i verden og politistatstaktik herhjemme.

Men, ikke alle kunne holdes for nar. Til at begynde med offentliggjorde den kinesiske præsident, Xi Jinping, i 2013 en "Ny Silkevej", som et svar på det åbenlyst fejlslagne neoliberale paradigme – præcist som

foreslået af Lyndon og Helga LaRouche over de seneste 20 år. I dag deltager over 140 lande i dette hurtigt udviklende projekt. Ikke overraskende bliver Kina og deres Nye Silkevej/Bælte- og Vejinitiativ bagtalt og angrebet, ligesom LaRouche blev det. Ikke desto mindre ville en alliance i dag mellem USA, Kina, Rusland og Indien, fokuseret på en fælles beslutning om at gøre en ende på fattigdom og industrialisere hver eneste nation – i stærk modsætning til at fremme hvad der ville være folkemorderiske "grønne investeringer", –være tilstrækkeligt til at befri verden fra vore dages britiske imperiums vilde greb.

Så meget som nutidens neoliberale etablisement frygtede og frygter Lyndon LaRouches person, frygter de dog endnu mere hans idéer. Som poeten Percy Shelley udtrykte det: Poeter er verdens uanerkendte lovgivere. Den sande forbrydelse var ikke, at LaRouche blev uretfærdigt fængslet (selvom indrømmelsen af denne forbrydelse er hårdt tiltrængt), men det var mod dig, den amerikanske borger, som blev frataget adgangen til hans idéer og i stedet fik dig til at tro, at den kloak, kaldet "højre-venstre-paradigmet", på en eller anden måde er et acceptabelt valg i menuen. I stedet må LaRouches idéer befris fra deres lænker, og hans arv afsløres som USA's sande sjæl – før det er for sent.

LaRouches Fire Love

I 2014 udgav Lyndon LaRouche et skrift, som krævede at USA's regering "indfører fire specifikke kardinalpunkter: tiltag, som fuldt ud skal være i overensstemmelse med den oprindelige amerikanske forfatnings særlige intention, som var blevet

formuleret af USA's finansminister, Alexander Hamilton, mens han havde denne post." Disse tiltag, i kortfattet form, er følgende:

- Den øjeblikkelige genindførelse af Glass/Steagall-lovgivningen indført af den amerikanske præsident Franklin Roosevelt
- En tilbagevenden til et topstyre, fuldt defineret, nationalbanksystem"
- En anerkendelse af at "formålet med brugen af et nationalt kreditsystem er at skabe høje rater af produktivitet i arbejdsmæssige forbedringer, med den tilføjede intention at forøge den realøkonomiske produktivitet samt levestandarden", og
- Vedtagelse af "et fusionsorienteret 'lynprogram'", som reflekterer forståelsen af "den essentielle forskel mellem mennesket og alle andre, lavere former for liv".

I skriftet konkluderede han: "En fusionsøkonomi er det nuværende, presserende næste skridt, en standard for forøgelsen af menneskets magt i solsystemet, og, senere, endnu længere ude".

Læs LaRouches skrift her (på engelsk):

thelarouche.org/4laws

**EIR publicerer "Schiller
Instituttets plan til**

udvikling af Haiti”

30. september 2021 – I dag offentliggjorde EIR News Service "Schiller Instituttets Plan til Udvikling af Haiti", en rapport på 16 sider, der præsenterer et omfattende program vedrørende "otte grundlæggende områder inden for infrastruktur, industri og landbrug, der er kernen i den haitianske økonomi... præsenterer hvilke muligheder og hvilke problemer der findes, tillige med anbefalede løsninger i form af udviklingsplaner". Disse områder er 1. Strøm og elektricitet, 2. Et universelt sundhedsvæsen, 3. Sult og landbrug, 4. Jernbaner og veje, 5. Lufthavne og havne, 6. Sanitet og vandrensning, 7. Industri og arbejdsstyrke, og 8. Uddannelse.

Den fuldstændige rapport er tilgængelig på https://larouchepub.com/other/2021/4839-the_schiller_institute_plan_to.html

Schiller Instituttets plan er tydelig i mandatet for den presserende nødvendighed af at handle nu og siger:

»Opgaven med at genopbygge Haiti er skræmmende på grund af omfanget af ødelæggelser, som det med overlæg er blevet udsat for igennem to århundreders malthusiansk politik. Hver sektor i dens fysiske økonomi må genopbygges fra bunden for at løfte den fattige befolkning. Men det er ikke en umulig opgave, hvis Kina og USA arbejder sammen med andre nationer i det caribiske øhav og Mellemamerika som en del af et udvidet Bælte- og Vejinitiativ og 'Den maritime Silkevej' i hele regionen.

"Haiti bliver nødt til at etablere diplomatiske forbindelser med Kina: det er stadig et af de få lande i verden, der i stedet opretholder diplomatiske forbindelser med Taiwan. Kina insisterer med rette på, at det kun vil arbejde med nationer, der anerkender princippet om ét Kina, og Haiti ville gøre klogt i at følge den samme vej, som dets nabo, Den

Dominikanske Republik – der for nylig brød med Taiwan og etablerede bånd med Kina – hvis det vil gøre sig håb om at opnå kinesisk deltagelse i dets genopbygning.

»Haiti har gentagne gange været udsat for en forsætlig affolkningsspolitik, for hver gang en 'naturkatastrofe' har ramt landet. Udplyndringen af Haiti igennem 125 år fra City of London, Wall Street og andre transatlantiske banker (Frankrig især), i kombination med Den internationale Valutafond og andre multilaterale långivningsbureauer i det 20. århundrede, har nægtet det retten til at udvikle sig til en moderne nation og efterladt den forsvarsløs over for gentagne katastrofer, hvoraf jordskælvet den 14. august 2021 kun var det seneste.

“Schiller Instituttets program til genopbygning og rekonstruktion af Haiti, hvis indledende konturer er præsenteret nedenfor, omfatter en samlet infrastrukturplan finansieret af et system efter Hamiltons principper med rigelig øremærket kredit, skabt som et centralt element i en konkursomlægning af det desintegrerende internationale finanssystem. Schiller Instituttet har foreløbigt beregnet, at et levedygtigt genopbygningsprogram på Haiti vil koste mellem 175 og 200 milliarder \$ eller 17,5 til 20 milliarder \$ om året over ti år”.

Rapporten gennemgår også det kuldsejlede haitiansk-kinesiske projekt på 4,7 mia. dollars fra 2017, til genopbygning af Haitis hovedstad, hvor "to kinesiske virksomheder – 'Southwest Municipal Engineering and Design Research Institute of China' (SMEDRIC) og 'Metallurgical Corporation of China' (MCC) – skitserede en række detaljerede projekter til en værdi af 4,7 milliarder dollar for at gennemføre genopbygningen af hovedstaden og dens omegn. SMEDRIC angav, at projekterne for Haitis hovedstad var en del af et bredere forslag for hele landet på 30 mia. \$, der blev drøftet på Bælte- og Vejinitiativets topmøde i Beijing 14.-15. maj 2017. Kort tid efter foretog en kinesisk delegation et 8-dages besøg med undersøgelser i Haiti og mødtes med lokale embedsmænd”.

Billede: CC/Cjmadson